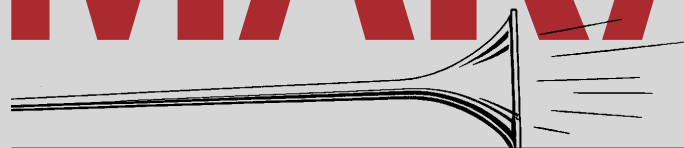
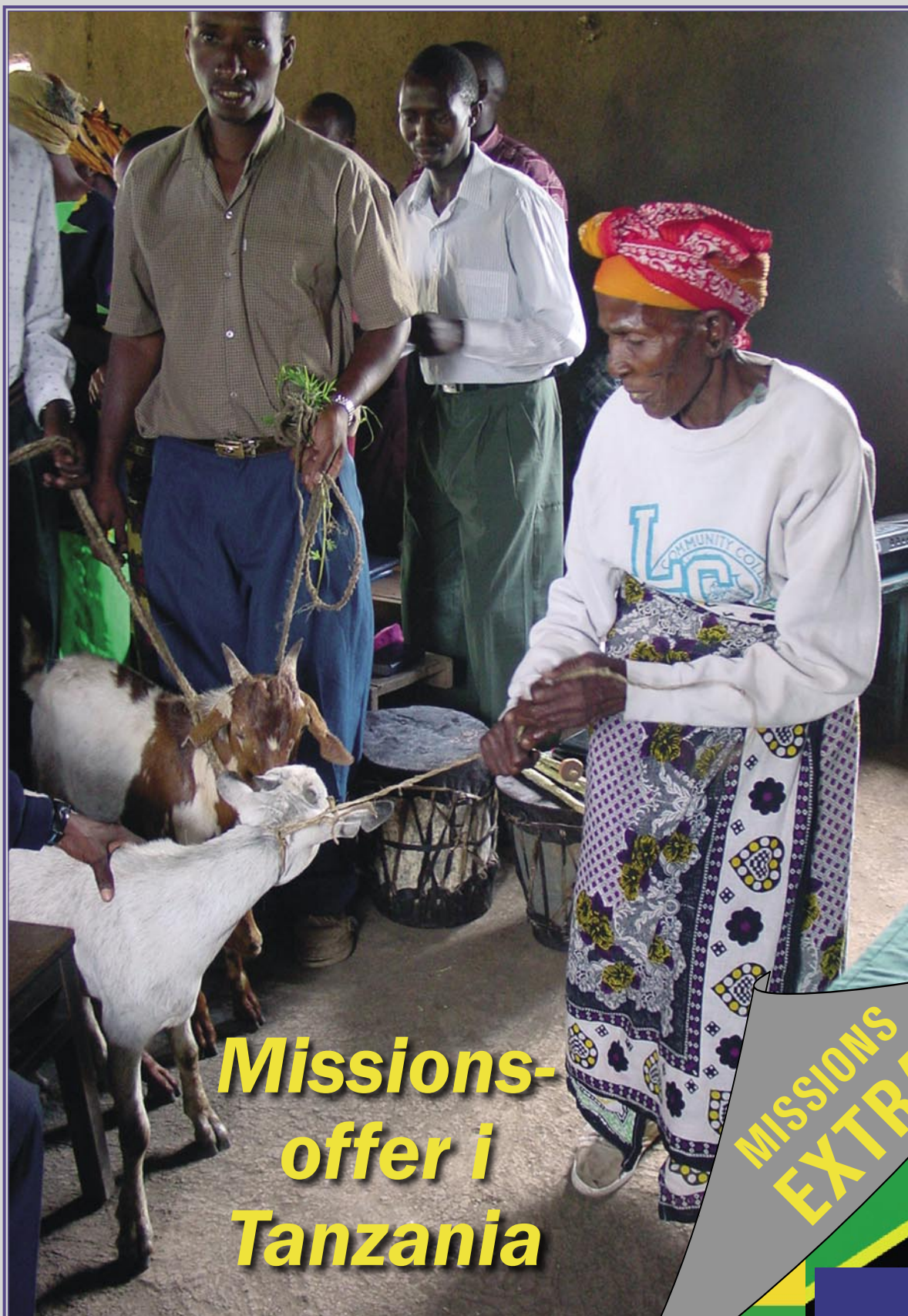

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

**Missions-
offer i
Tanzania**

**MISSIONS
EXTRA**

UR INNEHÅLLET**LEDARE***En Jesus som passar* 2**PREDIKAN***Att halta på båda sidor* 4**MISSION***Tanzania* 10*Rumänien* 16*Dominikanska Republiken* 21*Litauen* 29**ARTIKLAR***Maranata - Jesus kommer!* 9*Soldatens val* 15*I Mästarens fotspår* 22*Sinande bäckar och...* 26*Men det var inte Jesus* 20**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.st

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.st

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.st

Berno Vidén

berno.viden@maranata.st

OMSLAGSFOTO**Mikael Eliasson****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: **www.maranata.st**E-post: **info@maranata.st****SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5,
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2003

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen
i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.

En Jesus som passar

Utan Jesus Kristus är alla våra sociala ambitioner att hjälpa fattiga och utöva humanitet helt bortkastade. Det är bara Jesus som ger rätt perspektiv åt vår verksamhet: Evighetsperspektivet.

MISSION ÄR UPPDRAGET varje pånyttfödd människa har. Den som upplevt frälsning, kan inte vara likgiltig för andra människors nöd. Många har gjort oerhörda insatser för att nå ut med evangelium. Vi har läst om Hudson Taylor, William Carey och Charles Finney. Vilka missionärer! Vilka förkunnare! Tänk vad de fick vinna människor för Gud!

I vår tid finns resurser som aldrig förr. Men sådana resultat som första århundradets lärjungar uppnådde, får vi inte. De hann på kort tid sprida evangelium i hela Mindre Asien. Då hade man också klart för sig vad mission verkligen innebar. Att presentera den uppståndne Jesus och utbreda Guds rike.

Vi möter idag en helt omvärderad syn på missionen. Man anar embryot till denna utveckling redan i något av vad Jesus konfronterades med från sina lärjungars reaktioner i slutet av sin verksamhetsperiod.

- När Jesus var i Betania och låg till bords i Simon den spetälskes hus, kom en kvinna som hade en alabasterflaska med dyrbar äkta nardusolja. Hon bröt upp flaskan och hällde ut oljan över hans huvud. Några blev upprörda och sade:

“Varför detta slöseri med oljan! Den hade man kunnat sälja för mer än tre hundra denarer och ge åt de fattiga.” Och de grälade på henne. Men Jesus sade: “Låt henne vara! Varför oroar ni henne? Hon har gjort en god gärning mot mig. De fattiga har ni alltid hos er, och när ni vill kan ni göra gott mot dem, men mig har ni inte alltid. Hon har fullgjort sin uppgift. I förväg har hon smort min kropp till begravningen. Amen säger jag er: Överallt i världen där evangeliet predikas, skall man också berätta vad hon gjorde och komma ihåg henne. (Mark 14)

Denna kvinna hade en oerhörd kärlek till Jesus. Hon hade fått uppleva befrielse, rening, upprättelse och frid. Hon hade svårt hitta uttryck för vad hon kände, och denna alabasterflaska med dyrbar, äkta

nardus fick bli hennes tacksamhetsgård. Lärjungarna blev störda. De tyckte att det vore lämpligare om denna lyx fått omvandlas till hjälp åt de fattiga. Men Jesus näpste deras elaka kommentarer. Hennes offer var en beredelse inför Jesu begravning. Och det skulle bli omnämnt överallt så länge evangelium predikas på jorden. Så viktigt var det.

Varför? Jo, utan Jesus Kristus är alla våra sociala ambitioner att hjälpa fattiga och utöva humanitet helt bortkastade. Det är bara Jesus som ger rätt perspektiv åt vår verksamhet. Evighetsperspektivet:

-Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?

Med den gudainspirerade kärleken till Jesus, kan en människa förmedla hjälp för både tid och evighet. Därför var denna kvinnas uttryck av kärlek viktigare än allt annat.

I UPPENBARELSEBOKEN manas aposteln Johannes att skriva brev till sju församlingar i Mindre Asien. Först brevet till församlingen i Efesus. Jag har en känsla av att det placerades först, för det innehöll en så oerhört viktig förmaning: “Jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek.”

När jag läser om vilka kvaliteter församlingen i Efesus hade, då tänker jag på Jesu nitiska och duktiga lärjungar, när de bannade kvinnan som bröt nardusflaskan över hans fötter:

-Jag känner dina gärningar, ditt arbete och din uthållighet, och jag vet att du inte kan tåla onda människor. Du har provat dem som kallar sig apostlar men inte är det, och du har funnit att de är lögnare. Ja, du är uthållig, och du har uthärdat mycket för mitt namns skull och har inte tröttnat.

Det är inte många församlingar man kan säga så fina saker om. Och ändå fick Efesus-församlingen underbetyg:

-Men det har jag emot dig, att du har övergett din första kärlek.

Den första kärleken, den enfaldiga, tillgivna, brinnande hängivenheten, bara den kan förmedla en sann, inspirerande och levande Kristusbild. Den som inte har förmåga, intresse eller förståelse för kyrkopolitiska diskussioner, där man måste forma en Jesus som intellektuella tvivlare kan bevärdigas intressera sig för. En Jesus som istället för att befria från synden ska acceptera och uppmuntra den.

FÖR NÅGRA ÅR SEDAN kom en utgåva av Nya Testamentet som kallades "Sportbibeln". Den skulle uppmuntra dem som sysslar med tävlingsidrott att räkna med Guds stöd i karriären. Sedan kom "kvinnobibeln", som med hjälp av kvinnliga kändisar, samt fin presentförpackning som inkluderade toalettartiklar, skulle locka kvinnor. Feministiska rörelsen vill ge ut en bibel där man tar bort den maskulina benämningen av Herren Gud. O.s.v.

Häromdagen läste jag ett reklamblad som Runar Sögaard tryckt för sin verksamhet, där han förutom seminarier för affärsmän som vill bli framgångsrika, också har krogmöten. Han påpekar att "felet är att många kristna sett de icke-kristna som frälsningsobjekt" (!?)

I den livliga "Jesusdebatt" som pågått senaste tiden, har Svenska Kyrkans ärkebiskop uttryckt hur angeläget det är att kyrkan har en vid famn och ger utrymme även för tvivlare som är alltför intellektuella för att kunna tro på Bibelns presentation av Jesus som född av jungfru Maria och alla under han gjorde. Vi måste skapa en Gud som passar oss.

Det ville även människorna på Bibelns tid. I Jesaja 44, som i 1917 års bibelöversättning har rubriken "avgudamakarnas dårskap", läser vi:

- Man faller cedrar åt sig och tar stenek och vanlig ek och väljer bland skogens träd. Man planterar lärkträd åt sig, och regnet ger dem växt. Detta har människorna till bränsle. Man tar av veden och värmer sig med den, man tänder på den och bakar bröd. Men man tillverkar också en gud av den och tillber denna. Man gör av träet en avgudabild och faller ner för den. En del av träet bränner man upp i eld. Över en annan del lagar man kött till att äta, steker sin stek och äter sig mätt. Sedan värmer man sig och säger: "Gott, nu är jag varm, nu njuter jag av brasan."

- Men av det som är kvar gör man en gud, en avgudabild. För den faller man ner och tillber. Man bönfäller inför den och säger: "Rädda mig, för du är min gud."

- Dessa människor vet ingenting och förstår ingenting, ty deras ögon är tillslutna, så att de inte ser, och deras hjärtan, så att de ingenting begriper. Ingen har så mycken eftertanke, så mycket vett eller förstånd att han säger:

- "En del av det har jag bränt upp i eld, på kolen har jag bakat bröd och stekt kött och har nu ätit. Skulle jag då av resten göra en avskryvård avgud? Skulle jag falla ner för ett stycke trä?"

- Den som lever av aska är förledd av ett vilselett hjärta, så att han inte kan rädda sin själ eller tänka: "Är det inte lögn det jag håller i min högra hand?" (Jes. 44:14-20)

DET ÄR INTE SVÅRT att från profetens budskap dra parallell till vår tids ivriga ansträngningar att skapa en Gud som passar den njutningslystna, självupptagna, karriärsugna människan. Den etablerade kristenheten, serviceorgan för ett prisgivet samhälle, har tagit som sin huvudsakliga uppgift att presentera en religion som kan accepteras av alla.

Vi har nu en tid fått konfronteras med ärkebiskop Hammars Jesus. Även om Svenska Kyrkans överhuvud mött gensägelser, så verkar åsikterna i kristenheten flyta samman till att ge katolska kyrkan tolkningsföreträde av bibeln. Det handlar om att hitta en Gud som passar alla religioner. Barnsligt tro på Bibelns ord, kan man inte göra idag. Risken finns att man då klassas för fundamentalist. Och därmed också sekterist. Sådana epitet renderar förföljelse från nitiska demokrater och diskriminering från dem som känner sig anklagade av Bibelns budskap.

EVANGELISATION OCH MISSION har blivit något helt annat än att predika frälsning och pånyttfödelse genom tro på Jesus Kristus. Rågångarna flyttas, så att man genom en ny sorts kärlek och tolerant generositet innesluter de flesta människor och religioner under benämningen "kristen" eller "troende". En allmän, katolsk kyrka, en världskyrka med synkretistisk tro på en gud som man utan att idka "proselytism" helt enkelt förklarar vara alla människors Gud. Något anstötligt krav att tro på Jesus som enda vägen till Gud får man inte irritera och såra människor med. Inte heller lärjungaskapets villkor, som det presenteras i bibeln.

Därför måste med nödvändighet begreppet "mission" få en helt annan innebörd. Det gäller att betjäna mänskligheten med en global gudsbild.

Fadime, den kurdiska flickan som så upprörande berövades livet genom "hedersmord", jordfästes i Uppsala domkyrka i en uppmärksammat tillställning som närmast kan liknas vid en statsbegravning. Där formades en liturgi, som både kristna och muslimer skulle finna sig tillrätta med. Det blir också allt vanligare med religiösa bönesamlingar för fred och andra humanitärt behjärtansvärda ting, med olika religioner representerade för att markera gemensam kamp för ädla syften.

Men hur kan man få fred utan att anropa fridens furste? Rättvisa utan att fara efter att lära känna Rättfärdighetens konung? Göra anspråk på att agera för godhet och kärlek men samtidigt vända ryggen till den ende gode, kärleksfulle Mästaren?

Aposteln Paulus lärde sig förstå att ingenting annat än Jesus Kristus och honom såsom korsfäst var värt att satsa tid och kraft på i förkunnelsen:

- När jag kom till er, bröder, var det inte med stor våltalighet eller hög visdom som jag predikade Guds hemlighet för er. Jag hade nämligen bestämt mig för, när jag var hos er, att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst.

- Svag, rädd och mycket orolig kom jag till er. Och mitt tal och min predikan bestod inte i ord som skulle övertyga genom mänsklig visdom utan genom en bevisning i Ande och kraft. Vi ville inte att er tro skulle bygga på människors visdom utan på Guds kraft. (1Kor. 2:1-5)

FINNS DET FORTFARANDE någon fattig syndare, som längtar efter rening från synden och ropar på försoning och en nådig Gud? I Bibeln möter vi en Frälsare, som kom för att uppsöka och frälsa det som var förtappat. Var och en som åkallar hans namn, ska bli frälst. Den som förtröstar på Honom, kommer inte på skam.

Det finns ett enda angeläget uppdrag för Jesu Kristi lärjungar i tiden: att predika frälsning i Hans namn, och så påskynda Hans tillkommelse. ■

Text:
Stina
Fridolfsson

Foto: Mikael Eliasson

Att halta på båda sidor

I denna mycket angelägna predikan, från våren 1998, tar ARNE IMSEN upp frågan om den stora lojalitetskonflikten. Det handlar om vår kärlek, vår lydnad, och vart den är riktad - mot himmelen eller mot det jordiska. Vem är vi ansvariga inför? Konungen eller Gud?

I ett tidigare samhälle fanns det regler och normer som var självklara på vissa områden. De var alltså inte ifrågasatta, utan höjda över alla diskussioner. Så är det inte längre. Vi talar om att den myndiga människan har frihet och i princip får göra vad hon vill.

Bibeln talar om överheten. Överheten är inte detsamma som staten, det är två vitt skilda ting. Staten är överhetens

perversion. Förunderligt nog har överheten tagit sig makt som den aldrig har givits, och så förvandlats till statsmakt. Men överheten är ett gudomligt förordnande. Gud har förordnat överheten, vars funktion framför allt är att bestraffa och uppmuntra. Avsikten är hela tiden att överheten ska bära svärdet på ett sådant sätt att människorna ska få hjälp att söka Gud. Överhetens uppgift är att hjälpa människor att finna svar på livets stora moraliska frågor.

Då kan vi på ett annat sätt förstå Romarbrevet 13 än vi vanligtvis gör. I Uppenbarelseboken ser vi överheten under helt andra betingelser. Där står ingenting om att överheten över huvud taget existerar. Där finns fastmer vilddjuret. Vilddjuret betecknar inte en enskild stat, utan vilddjuret är liktydigt med världsvälde. Det är ett konglomerat med en hel mängd stater som utgör en union eller ett välde. När överheten har blivit stat och förenar

sig med andra stater, är det faktiskt på det viset att ondskan, som är relativt liten på överhetsstadiet, den multipliceras som stat och maximeras som världsvälde.

Vi kommer inte att förstå Uppenbarelseboken om vi inte har den bilden klar för oss.

Då kommer frågan om lydnaden. På vad sätt ska man underordna sig och vara lojal emot den, som man säger, ogudaktiga eller hedniska överheten? När är det rätt att inte bara bejaka, men också genomföra civil olydnad? Det är mycket allvarliga och väsentliga frågor, och ännu mer i slutet av tidsåldern.

Nu kan det vara en anpassningsfråga, men då blir det en överlevnadsfråga. Om vi inte har detta perspektiv klart för oss, då kommer vi att bli ett lätt offer för de krafter som inte i första hand hotar, utan tjusar. Problemet är egentligen inte den fysiska förföljelsen, även om den är förfärlig, men det absolut värsta är den so-

fistikerade metoden att matta ut mentalt, så att någonting slocknar hos människan. Hon upphör helt enkelt att reagera. Hon kan inte, hon orkar inte. Om hon inte hela tiden stimulerar den inneboende viljan, går den så småningom förlorad. Hon blir inte bara passiv, utan så småningom också samarbetsvillig, och kommer att göra sådant som hon i ett vaket tillstånd aldrig skulle acceptera.

Ibland frågar jag mig själv: vad ska vi göra för att bygga upp motståndnsfronten? För att använda Jesu ord, vi måste saltas, så vi blir en levande protest. Då är ju frågan hur långt en sådan protest får gå.

Obadja

Vi har några uttryck och händelser i bibeln som ger oss väldigt klara besked. Men vi måste söka klarhet, dels däri-genom att vi hittar de rätta förebilderna och hittar ordet, teologin eller ideologin. Vi måste hitta kunskapen som det gäller att förkroppsliga.

Det finns olika förebilder. Under en period i Israel fanns ett par utmärkande profiler. En var ett avskräckande exempel, den andre ett riktigt föredöme. Det finns en obadja-tro som inte är passiv, men den är aktiv under premisser som egentligen innebär ett svek. Obadja var lojal mot Ahab och Isabel. Han var ute och sökte foder till konungens hästar – de hästar som konungen använde då han jagade profeterna. Parallellt med det att han sökte foder till Ahabs hästar, så gömde han också några profeter. Det verkar nästan som om han ville kompensera sveket genom att gömma profeter, och på det sättet försöka få Gud över på sin sida.

Det är helt uppenbart att Obadja gömde undan några profeter. Det gjorde han självklart därför att han var en troende. Men han var lojal mot det rådande systemet och dess konung. Han räddade konungens hästar. Han var en duktig tjänsteman, en ämbetsman som gjorde det han blev tillsagd att göra. Han gjorde det med exemplarisk trohet. Det var inget fusk i hans arbete, det var väldigt välgjort. Han var säkerligen noga så att uppgiften löstes till uppdragsgivarens belåtenhet.

Frågan är om Obadja handlade rätt. De hästar som han på detta sätt ordnade foder åt, dem använde konungen sedan för att jaga profeten. Avsikten med detta var inte att terrorisera profeten, utan undanröja honom. Att kungen till varje pris

måste undanröja honom berodde på att profeten var ett hot mot hans makt.

Låt oss tänka på den här bilden. Frågan är nu om vi är Obadja-kristna, som är lojala och gör det vi blir befallda att göra, lojala mot myndigheterna i samhället, utan att reflektera över vilka konsekvenser våra handlingar kommer att få för både oss själva och andra. Börjar man tänka på detta, då är det helt uppenbart att frågan som ställdes på ett mycket tidigt stadium i den urkristna församlingen inte bara var berättigad. Den var absolut nödvändig som en upp-

Obadja var lojal mot Ahab och Isabel. Han var ute och sökte foder till konungens hästar – de hästar som konungen använde då han jagade pro- feterna.

görelse med det system som ville släcka allt andligt liv och ersätta det med en lojal religiositet som myndigheterna i det rådande systemet kunde utnyttja som service och betala för.

Livets eget drama

Det kommer situationer då vi inte har hjälp av våra känslor. Vi måste ha en klar övertygelse och en stålsatt vilja. På Durasläkten skulle alla falla ner på knä och tillbedja bildstoden. Några stod – de vägrade böja sig. Hur är detta möjligt? Det var inte så att de under natten fick en vision, eller att de under förmiddagen hade en ingivelse. De hade en träning, en andlig träning, där de systematiskt hade lärt in vissa för det riket hemlighetsfulla regler, som de hade hämtat ur sina hemliga skrifter. De var hemma i de heliga skrifterna, fastän de haft synnerligen

tråkiga erfarenheter. De var bortförda och levde som ett förtryckt folk.

Om man tänker på detta, kan man inte undgå att gripas. Men vi får vara försiktiga, så att vi inte förvandlar denna händelse till en teaterpjäs, där vi nöjer oss med en plats i salongen därför att det finns aktörer på scenen som spelar för oss. Vi får verkligen göra klart för oss att det här är inget skådespel, utan livets eget drama och vårt livs situation i större eller mindre sammanhang.

Gud vare lov för att det finns ideal, som vi kan se upp till; vi har rätt att göra det.

Samtida med Obadja fanns det ett orosmoment. Här står institutionen mot individen eller kollektivet mot den enskilde. Det är förfärligt när människor hamnar i den situationen att de blir jagade på grund av sin tro eller på grund av att de äger någonting. Genom sin blotta närvaro kan de åstadkomma oro i omgivningen. De behöver egentligen inte göra någonting annat än att vara närvarande i tiden. Det går inte hitta någon vanlig förklaring. Politisk förklaring existerar inte och heller inte någon speciell religiös förklaring.

Det finns ett nyckelord i Gamla Testamentet som hjälper oss förstå detta. Det står att av tolv spejare var det två som hade en annan ande. Där har vi hemligheten: det är frågan om vilken ande som bor i oss. Har vi Guds Ande i oss, då kommer vi aldrig att bli några veklingar. Om denna Ande finns i oss, då behöver vi inte vidta några speciella arrangemang för att profilera oss. Då blir vi ett irritationsmoment. Alla som har Guds Ande är irriterande av den anledningen att de är ljusbärare. De inte bara tänder ljus, utan de upplyser sin omgivning. Det går inte att mörka vilka planer man har och vad man tänker åstadkomma när de är närvarande.

Sanningens Ande

Bibeln säger att vi inte ska solidariserar oss med mörkrets gärningar. Vi ska inte själva utföra dem, utan avslöja dem fastmer, säger Skriften. Det är ju ett fullkomligt omänskligt och omöjligt uppdrag.

Personligen tror jag att ingen av oss egentligen vill vara oppositionell. Vi vill vara accepterade och erkända för våra insatser. Vi vill känna sympatier. Men så har vi den här Anden som fungerar på ett så förunderligt sätt. Vet du varför den är

så irriterande och kastar så mycket ljus på ting som kanske skulle mörkläggas eller förtigas? Det är för att denne Ande är Sanningens Ande.

Församlingen presenteras i skriften som något helt annat än det vi får för oss att församlingen är. Vi talar om församlingen som en rörelse eller organisation. Kyrkor och funktionärer väljer vi att kalla pastorer och präster eller något annat fint. Men sådant finns inte i bibeln. Det är traditionen som har skapat allt detta, och allteftersom det blivit en verklighet under historiens gång, så har församlingen utvecklats först till frikyrka och sedan statskyrka.

Under tiden som denna utveckling ägt rum, erövrade kyrkan makt. Den blev maktstinn, maktarrogant och maktmedveten. Den ställde politiska anspråk utan att fatta och förstå att detta ju är Antikrist! Det hör Antikrist till att uppträda så och skapa sådan verksamhet. De har gått ut ifrån oss, säger aposteln. De gick ut, inte för att lämna religionen, men för att med religionens hjälp bygga upp ett system. Ett system, inte utan Kristus, utan med en annan Kristus. Förstår du allvaret i detta?

Med ett annat evangelium och en annan ande har man alltså byggt upp detta system som utvecklats allt tydligare. Idag finns i tiden ett maktblock som har en enorm förmåga att fortplanta. Inte sina idéer och riter i första hand. Detta hör dit, men på ett annat plan. Men med Antikrists ande befruktar det sinnet, skapar tankar och bygger föreställningar och befäster positioner i vårt medvetande. Så småningom skapas så farliga attityder att de i realiteten utgör ett hot mot allt levande, sant, kristet och ursprungligt liv.

Kains väg

Vi ser i Uppenbarelseboken att under alltsammans rinner det fram en flod av blod – de heligas blod. Mitt under sin härlighets skönhet har denna mäktiga kyrka inte bara en tendens, men en natur som hatar det gudomliga och som till varje pris vill utrota allt sant, gudomligt liv. Det är i och för sig ingen överraskning. Om man följer utvecklingen tillbaka i tiden, så hamnar vi i ursprunget där denna religiositet hör hemma. Det är Kains religion. ”De har trätt in på Kains väg.” Kain var en vägbyggare och han invigde en väg som har gått rakt igenom hela historien. Denna breda väg slutar

i Babylon, där den sista uppgörelsen kommer.

Men det finns en som har invigt en ny och levande väg. Han har besekrat allt det onda. Inte genom brodermord, hat och avund. Det finns ett blod som sannerligen ropar bättre än Abels blod. Abels blod ropar på hämnd och vedergällning mot det orättfärdiga. Men det blod som utgöts på altaret som heter Golgata, det ropar om kärlek, om nåd och upprättelse för en kränkt mänsklighet. Vi rör oss med så underbara ting, så vi får se till att vi inte realiserar bort frälsningen eller reducerar frälsningens värde. Vi måste ha det äkta guld, som ju är den beprövade tron som renats i eld, reducerad till rätta proportioner. Herre Jesus Kristus, hjälp mig

**Se till att du inte
kommer i opposi-
tion eller motsats-
förhållande; skaf-
far fiender genom
din uppriktighet,
sanningsenlig-
het eller kanske
genom något så
självlart som
gudslängtan...**

förstå, lyda och tjäna, utan att i övermod eller självtillräcklighet klampa vidare på självvalda stigar!

Elia - tydlig kontrasteffekt

Det finns dock prototyper, historiska gestalter som är gedigna profiler. Obadja var ju inte ensam i sin tid, och han skulle över huvud taget inte ha fått något omnämnande i bibeln om inte Elia hade varit där. Obadja aktualiserades

på grund av att Elia finns där. Här är en tydlig kontrasteffekt. Det finns alltså olika typer som är troende; olika stadier och nivåer, människor som betyder så oändligt mycket; negativt eller positivt. De öppnar avgrundens brunn eller himmelen.

Vi kan tala om system, strukturer och institutioner, och det är verkligen inte betydelselöst. Konungens och drottningens makt på Elias tid var självklart av helt avgörande betydelse. Infiltrationen från den hedniska drottningen med sin bakgrund var ödesdiger. Hon rasade över de profetorster som fanns i Israel och störde folkfesterna. Man hade breddat underlag med nya mystiska riter som gjorde folkfesterna riktigt spännande, dramatiska och intressanta därigenom att man hade byggt upp Baals altare. Man hade inte tagit bort de gamla altarna för att de var förlegade. Nej, man byggde altaren till flera gudar på samma plats. En ekumenik som var helt sensationell med sina utomordentliga dimensioner.

Överfört till Nya Testamentet läser vi hur kvinnan Jesabel träder fram i den urkristna församlingen och avlar av sig det hon representerar. De barn som föds med Jesabel som moderssköte säger himmelens Gud genom den helige Ande att han skall dräpa.

Uppgårelsen med Baalsprofeterna skedde inte på förhandlingsnivå. Det var inte en dialog, ett samförstånd med ekumeniska samtal. Trots allt det som var bra i Israel också på den tiden och trots att Obadja representerade något jämförelsevis mycket bättre än Ahab och Jesabel och de falska profeterna, fanns inget utrymme för förhandlingar och överenskommelse.

Man kan fråga sig: varför denna ovilja till samtal? Varför inte resonera sig fram till en lösning? Här fanns historien, traditionen; här var teologin. Vi kan räkna upp allt som låg i vägen. Sett ur teologisk, historisk och traditionell synpunkt var det Isabel representerade fullständigt oförenligt med Elia. Vad skulle de samtala om? Skulle de fortsätta verksamheten och acceptera att det fanns både Baalsaltaren och de altaren som var typiska och kännetecknande för Israel på ett och samma territorium? Hur skulle man överbygga dessa motsättningar?

Evighetsperspektivet

Sett ur tidshistoriskt perspektiv, hade man tagit upp horisontalproblemen så

långt man kunde se då det fanns möjligheter. Men det är inte så enkelt, för när Gud talar så är det inte med kortsiktigt perspektiv på den närmaste framtiden, utan i evighetsperspektivet. Problemet ligger i att man förlorar just detta perspektiv på evigheten.

Om vi kunde bestämma över evighetsperspektivet, så skulle vi kunna resonera oss fram till en lösning väldigt enkelt. Men om vi diskuterar ur tidsperspektivet, då drar Gud sig tillbaka – och vad har vi

Det finns en möjlighet att återvända till just sådana gärningar som du gjorde i förstone. Det står inte: Sätt dig ner och fundera! Utan: gör sådana gärningar! Där den prima, första kärleken finns, där är ingenting omöjligt.

då för hjälp? Då är vi förlorade. Guds folk utan Gud – vad är det? Ingenting. Guds folk är ju beroende av Gud och måste göra vad han vill. Vad Gud vill, det uppenbarade han i förstone. Där bestämde han och avslöjade vad som var hans vilja.

Samtidigt visade han hur denna hans vilja skulle förverkligas med avseende på medel och mål. Om vi är känsliga för den helige Ande och lyssnar till vad Anden säger, så vet vi vad Gud vill nu. Om vi vet vad Gud vill nu och trots det börjar etablera någon form av dialog eller samtal med Guds fiende för att bli accepterade eller få fredliga förhållanden

omkring oss, då sviker vi. Gud vet; Gud har uppenbarat, Han är densamme och det han har sagt, det gäller, halleluja!

Det är inte vad vi eller maktthavarna säger eller påstår, utan det är frågan om vad de representerar.

Det är en väldig skillnad mellan Obadja och Elia. För Elia stod det klart och man kan fråga var han hade fått den där formeln ifrån. En märklig formel, en slags kod som han förfogade över, en nyckel som öppnade både det tidliga och eviga. Helt plötsligt är inte Gud där borta, han är mitt ibland oss. Den närvarande Guden. Det måste få en helt avgörande betydelse för inriktningen, livskursen, funktionen och tjänsten i tiden och framtiden; medlen och målet. Hela livet måste få sin prägel av dessa frågor.

På Elias tid upplöste och omöjliggjorde denna fråga all fortsatt diskussion: *Hur länge ska ni halta på båda sidor?*

Titta på Obadja, hur han haltar sig fram. Han var inte ointresserad av andliga frågor, inte heller av Israels historia, men han hade väldigt svårt att placera fötterna på rätt sida. Det skulle ha inneburit att han förlorat enormt mycket. Han skulle ha gjort sig omöjlig i konungens hus, och då hade han drabbats av samma öde som Elia. Han hade blivit jagad, förföljd och förlorat sin status och position. Han hade blivit likt ett villebråd som rovdjuret till varje pris vill utrota.

Här ligger själva grundproblemet, kardinalpunkten: *Hur länge vill ni halta på båda sidor?*

Hur länge, det är tidsbegreppet. *Vill ni*, det är frågan om vad man sysslar med. *Halta*, det talar om sättet man tar sig fram. Det gäller faktiskt allt. Hur ska du utvecklas? Ska du bli en sådan där haltande, opålitlig, modern människa, som är lojal mot samhället och mot dem som kan tänkas vara gagneliga för din framtid, för din sociala situation. Se till att du inte kommer i opposition eller motsatsförhållande; skaffar fiender genom din uppriktighet, sanningsenlighet eller kanske genom något så självklart som gudslängtan.

Den första kärleken

Gudslängtan kan sköljas bort av alla andra intryck som strömmar in över oss och som påverkar oss så att vi förlorar profilen, skärpan, identiteten och blir utslätade. Det är helt otroligt hur vi kan bli förstörda av religionen. Den farligaste av alla religioner är den karismatiska, där

många är andedöpta. Det finns ingenting så farligt som Maranata. Det kräver så mycket, och vi blir så lätt lurade. Vi blir lurade till skrymteri, vi blir skådespelare. När vi sätter upp höga mål och höjer ribban, så är det väldigt svårt att acceptera om vi inte klarar att komma över. Då sänker vi ribban istället. Vi sänker kraven och blir anpassningsbara av tidsandan och litet skrymtaktiga. Jag är rik, mig fattas intet – det är bottennivån.

Därför finns ingenting så farligt, som om miljön och sammanhanget där man förankrar sig har en bekännelse på Bibelns eget ord och framhåller nödvändigheten av att vara fylld av den Helige Ande. Visst är det anmärkningsvärt att tio jungfrur gick ut och fem visar sig vara fåvitska. De är med i skaran hela vandrigen. De bryter upp, de går tillsammans, alla är jungfrur och har förutsättningar för ett lyckligt slut. De går tillsammans, samtalar om gemensamma ting. Det handlar säkert om ting som har med hoppet att göra; mötet med brudgummen som de såg fram emot. Fastän de går tillsammans på detta sätt, visar det sig i slutändan att de kunde göra allt detta utan att den verkliga situationen blivit uppenbar. Det är häpnadsväckande att en sådan idyll kan sluta i tragedi.

Jag vill inte göra någon deprimerad eller nedstämd, men det gäller att förstå att vi löser inga problem genom att fuska eller vara försumliga. Det är inte säkert att de som delar vår gemenskap upptäcker det, men Herren ser det. Vi kan ju fuska litet med bönelivet, bibelstudiet, bekännelsen och vittnesbördet. Vi har den möjligheten. ”Jag har det emot dig att du har övergivit din första kärlek”. Det betyder inte att du upphört att verka. Avfallet har skett i det fördolda. Det märks inte i mötesbesöken och i verksamheten, men ändå har du fallit.

När bibeln talar på detta sätt så blir man nästan litet ängslig. I varje fall måste man besinna sig och fråga sig vad det kan vara för outgrundligheter som där uttalas, eftersom det förefaller vara en mönsterförsamling i övrigt. Vi skulle nog sätta upp församlingen i Efesus som ett utomordentligt föredöme. Vilken församling, vilken verksamhet, vilken ordning och vilken sträng bevakning vid dörren! I Efesus tål man inte dem som säger sig vara judar men inte är det. Det finns inget utrymme för någon dubbelhet eller något kluvet, tycks det. Men så läser vi: ”...men jag har det emot dig att du har övergivit

din första kärlek.” Det innebär att den första, den prima kärleken, ersätts med en sekunda.

Man kan vara förälskad i verksamhet, förälskad i förkunnarna och även i mission. Det låter ju litet motsägelsefullt, men man kan faktiskt utvecklas till en ljudande malm. Det är ett musikaliskt uttryck. Man kan ha tonen, ljudande malm och klingande cymbal. Det är musik. Om du talar som en ängel... Vilken kompetens, vilka egenskaper, vilken kapacitet om du har alltsammans detta. Du kan ge ditt liv för människor, d.v.s. du är en filantrop, du kan vara den finaste, bäste, starkaste och äga kvaliteter som världen är i behov av och strävar efter att uppnå. Du har kommit upp på en sådan nivå, och representerar något unikt och enastående i tiden, men det står ändå: Om du saknar kärlek, är du ingenting.

Du kan hålla på till döds, och det har ändå inget värde. Vad är det då för kärlek som är så enastående och skiljer sig ifrån allt annat?

Vi förstår att detta måste röra sig om något som blir bestående: tron, hoppet och kärleken. Det vi sysslar med är bara styckverk. Det finns inga möjligheter att fatta, förstå och gripa tag i detta. Här måste den helige Ande komma oss till hjälp, och det vill han göra. Det finns en möjlighet att återvända till just sådana gärningar som du gjorde i förstone. Det står inte: Sätt dig nu ner och fundera! Utan: gör sådana gärningar! Vad kan det vara för gärningar? Vad är det som präglar sådana gärningar?

Där den prima, första kärleken finns, där är ingenting omöjligt. Uppoffringen känns inte för svår, man söker inte sitt, det finns inget utrymme för sådant som är så vanligt bland människor. Det är så lätt att bli förnärad över att man blir särbehandlad, man kan gräma sig över så mycket som i och för sig är befogat, men där kärleken finns, där märks inget sådant. Man övervinner det!

Himmelsk eld

Kristuskärleken leder till brödrakärlek. Kristuskärleken gör oss lika Gud i det avseendet att vi upplever en utgivande kärlek som ett utflöde av ett inneboende överflödsliv. Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son... I denna syskonkärlek finns inte kravets ande, den söker inte sitt. Man kräver inte, utan man längtar efter att som Herren Jesus Kristus gav sig för min skull och världens

frälsning, så måste jag få ge mitt liv för bröderna.

En ganska ung man som omtalas i Gamla Testamentet kom i en valsituation då det krävdes ett beslut. Först hade han konfronterats med sina avundsjuka bröder. Han hade kastats i en brunn, han hade överlämnats till ett antal främlingar som tog honom med sig till ett främmande land.

Man ser vilken behandling denne Josef fick utstå, det finns ingenting som stimulerar eller uppmuntrar. Tvärt om,

Kristuskärleken leder till brödra- kärlek. Kristuskär- leken gör oss lika Gud i det avseendet att vi upplever en utgivande kärlek som ett utflöde av ett inneboende överflödsliv.

mänskligt sett verkar det som om det ena nederlaget avlöser det andra. Det var en förnedringsprocess som inte tycktes få något slut. Allting mobiliserades för att få honom bort ifrån en gudomlig plan. Till sist står Josef inför en speciell frestelse. Det handlar om kärlek. Men han säger: Hur skulle jag kunna göra något så ont som att synda mot Gud! Hans bröder såg honom inte, hans far såg honom inte och inte heller någon annan i hans omgivning visste något om hans situation. Men en sak var han medveten om: Gud såg. Det ingav honom inte en sådan fruktan att han kuvad av rädsla fann det bäst att hålla sig på mattan. Han hade ett Gudsförhållande, alltså ett kärleksförhållande till Gud. Han visste att han trots allt och mitt i allt var älskad av Gud.

Var inte detta stort? Han visste detta, och kunde frimodigt säga: jag älskar denne Gud. Fädernas Gud.

Han återopade inte inövade, inlärdarformer, utan han ägde ett gudsliv. Hur skulle jag kunna göra något så ont, som att synda mot Gud? Det är denna klarhet vi måste få med avseende på den Guds-bild vi har. Gud ser oss, Gud känner oss, oberoende av var vi är, vad vi ser och vad vi upplever. Vi älskar honom, han är en far som aldrig kommer att svika. Rätt vad det är, så kommer allt som har adderats ihop och inför andra ser ut som ett långt lidande – det kommer att leda till förhållande!

Vi ser fram emot lönen. Vi väntar att vår Herre ska säga: ”väl gjort, du gode och trogne tjänare! Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!” Vi väntar på segertid – fullständig upprättelse!

Det är nämligen så att vi lever i en tid då denna Josef-gestaltning blir inte bara ett ideal för oss, men en nödvändighet för vår överlevnad. Vi ska inte bara ta oss nätt och jämt hem. Mitt i alltsammans och allt detta så vinner vi en härlig seger. Det är löftet som är givet åt församlingen. Där har vi förebilderna.

Till Elia hade Gud sagt, och det säger han också till oss allesammans, det gäller nu i den här tiden: ”Den Gud som svarar med eld, himmelsk eld, han är Gud. Kanoner och atombomber är världens sätt att svara, härska och brutalt bryta ner. Gud svarar med försoningens eld, upprättelsens, befrielsens, reningens eld. Han vill förädla, synliggöra det han är och representerar. Den Gud som svarar med eld, han är Gud.

När han tänder sin eld, då brinner sten och annat bråte upp. Då försvinner hårdheten, kantigheten, alltsammans detta. Till och med vattnet – allt som representerar motståndet, hindren, omöjligheterna.

Så byts tvivlet ut mot tro och vi får kraft att nedgöra de fiender som står i vägen för Guds verk. Gud vill sända denna sin eld i vår tid. Jesus själv beder och deklarerar: Jag har kommit för att tända en eld, och hur gärna ville jag icke att den redan brunne! Han sände den. Den brinner. Låt oss öppna oss för denna Andens eld, och uppleva förvandling i våra liv. Det som talar utifrån korset och manifesterar sig genom pingstupplevelsen i församlingen blir synliggjort. Så blir vi det Gud vill att vi ska vara i tiden! Amen. ■

Maranata

-Jesus kommer!

Foto: Mikael Eliasson

Text: Ulla Näsholm

Och Anden och bruden säger: "Kom!"
Och den som hör det må säga: "Kom!"

Upp.22:17

Vi är kallade att leva i brudeskaran - att vänta Jesus Kristus som på skyar skall hämta sin församling.

Anden manar till febril verksamhet att med tro och nitälskan sprida evangelium till alla människor. Tiden är kort!

Vi förnimmar hur Anden manar församlingen att göra sig redo till uppbrott, att "vara med och göra de heliga kickliga att utföra hans tjänarvärv." Signaler om att jorden går mot sin upplösning når oss på så många sätt att vi riskerar att avtrubbas inför det som möter. Krig, hungersnöd, naturkatastrofer, sjukdomsepidemier o.s.v.

Det finns ingen framtid för mänskligheten eller den planet vi lever på.

Det är en hopplös situation och man söker efter lösningar efter någon som kan ta tyglarna, stoppa den utveckling som nu är. Skapa fred länderna emellan, hitta en kod för att komma tillrätta med relationer människor emellan och kunna fördela jordens resurser så de räcker för alla.

Bibeln talar inte om någon framtid för jorden. Den är sparad åt eld och förödelsen som är förutsagd är det inte Gud som ska stå för. Tillräcklig arsenal av ödeläggande vapen finns för att människan själv kan verkställa Guds domar.

Det finns hopp

Idag lever vi i de försvinnande resterna av nådens tid. Det finns hopp - inte för mänskligheten, men för den enskilda människan. Hoppet är försoning med himmelens Gud, frälsning i Jesus Kristus. "Var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst!" Det övergripande hoppet att Jesus ska komma och hämta

"dem som hör honom till" får den försonade människan del av.

Anden verkar på människors hjärtan, manar till frälsning, överlåtelse, påminner om allt "vad Jesus gjorde och lärde". Jesu löfte att han skulle sända en hjälpare, en tröstare till sina lärjungar gäller också nu. Som ett eko från himlen hör vi:

- Bröder vi vill att ni skall veta hur det förhåller sig med dem som har insomnat, så att ni inte sörjer som de andra, de som inte har något hopp. Eftersom vi tror att Jesus har dött och uppstått, så tror vi också att Gud skall föra fram dem som insomnat i Jesus tillsammans med honom.

- Vi säger er detta enligt ett ord från Herren; vi som lever och är kvar till Herrens ankomst skall alls inte komma före de insomnade. Ty när en befällning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå.

- Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren. Trösten därför varandra med dessa ord. (1 Tess.4: 13-18)

Hoppet att snart få se Jesus ger tröst. Visionen om vad Gud förmår inspirerar inför uppgiften att i dessa sista dagar vara med och vinna människor, befria från religiösa och andra ok. Ge hopp inför evigheten så att vi försonade med himmelens Gud får vara med och vänta hans son Jesus Kristus som snart ska komma för att hämta sin brudeskara.

Vår himmelske överstepräst närmar sig, snart träder han ut - och vi får se honom. Klangen från bjällrorna av guld på översteprästens efodkåpa ökar i styrka och han närmar sig utgången av sin helgedom. Snart, mycket snart träder han ut! Då är tiden slut och evigheten tar vid. Anden och bruden säger kom! "Kom Herre Je-

sus för att hämta din skara. Kom för att fylla varje troende med sann tillförsikt och hopp inför glädjen att möta dig!"

Uppbrott

Anden manar till uppbrott. Uppbrott från allt som varit eller är en del av vårt vanliga liv. Försoffning, materialism, nöjeslystnad - vad helst som är till hinder för att tjäna och vänta Herren Jesus Kristus. Han mobiliserar sina soldater, ger kallelse om att gå vidare på trons väg, att utvidga området där vi befinner oss. Helt enkelt sträcka oss till andra grupper och områden. Att vänta Jesus Kristus betyder inte att passivt vänta honom, få för sig att tiden är så svår att det mesta är omöjligt. "Allt är möjligt för de som tror". Människor måste få höra om försoning, om gemenskap med Gud.

Anden vill leda de troende in i nya sammanhang, in i oväntade situationer och uppgifter men med ett enda för ögonen: Människors befrielse, frälsning och upprättelse. Andens utrustning för en ny tid - en skördetid. Kort men intensiv! Idag är frälsningens dag, idag är det tid att söka Jesus Kristus till förnyelse, till mod att gå vidare, till vilja att ompröva, att söka nya vägar - kort sagt låta Anden leda var och en in i de uppgifter som är tilldelade. Alla har fått del av Anden, alla har fått en gåva, alla har en uppgift att fullfölja.

Ta vara på det du fått del av och låt visionen bli mission. Det kommer troligen inte att leda till massrörelse. Var och en vinner eller är med och skickliggör någon och så blir ändå många berörda, vunna och kan vara med att vänta Jesus Kristus. Glöm det där med att göra karriär, få en position och kunna förverkliga dig själv. Se på Jesus och följ honom. ■

En hälsning från Tanzania

Foto: Mikael Eliasson

Foto: Paulus Eliasson

Mikael Eliasson
rapporterar från ett
sjudande arbete i
Tanzania.

Att resa till Afrika har nog varit något av en pojkdrom. Redan som liten lyssnade jag ofta och gärna till missionärernas fängslade rapporter från den avlägsna kontinenten. När man sedan fick lyssna till de tillresande "infödda" vittnena, så kändes det som om man redan varit där.

När jag ca 30 år senare mötte **Nixon Issangya** från

Tanzania fanns det nog inget kvar av mina "afrika-drömmar". Då jag våren 1997 lyfte luren för att ta emot ett samtal från "någon som vill besöka oss" var jag nog snarare ganska skeptisk. Det skulle dock visa sig vara något speciellt med broder Nixon. Hans första besök i församlingen skulle bara ha varat ett par veckor – men han kom att stanna i sex månader

och fick berika hela församlingen med sin undervisning. Han blev också ett enormt stöd för oss alla då församlingens föreståndare, **Arne Imsen**, hastigt lämnade ett stort tomrum efter sig.

Broder Nixon har sedan kommit att besöka församlingen varje år, oftast tillsammans med sin fru **Evelyn** eller dottern **Jane**. Under åren har vi även haft täta kontakter via e-post. Nixon är alltid angelägen om att understryka att dom är med och stöder vårt arbete i Sverige genom sina böner.

När det vid nyår 2003 stod klart att vi från församlingen skulle göra ett besök hos syskonen i Afrika, var det nästan ofattbart. Nu skulle vi äntligen få möta dessa vänner på deras egen mark och

se det arbete som *Africa Mission International* bedriver i Tanzania.

Morgonen den 15 januari landade planet i Nairobi, huvudstaden i Kenya. Bussen till Tanzania skulle inte gå förrän på eftermiddagen, så jag hade några timmar att spendera i Kenya. Nairobi är verkligen en världsstad av väldiga mått med en rytm som närmast påminner om de större metropolerna i Europa. Inflyttningen från landsbygden har lett till att enorma slumområden byggts upp i stadens utkanter. Guiden som visade mig staden från taket till Kenyatta Conference Center berättade att han själv bodde "där ute".

– Nästa gång du kommer hit måste du besöka det området.

Du kommer inte att tro det du ser, sa den unga guiden.

Det skulle visa sig att just på denna punkt skiljer sig Tanzania avsevärt från Kenya. Man har inte alls gyttat ihop sig på samma sätt i storstäderna. Mer än 85 procent av Tanzanias ca 35 miljoner invånare bor på landet och de flesta av dessa har sin försörjning från sitt eget lilla jordbruk. Med en arbetslöshet på över 75 procent, har folk klarat sig tack vare att man stannat kvar på landet och brukar jorden. Den egna grödan är för de flesta ett villkor för överlevnad. Dock, uteblivet regn under årets två regnperioder innebär hunger och svält för många. Dödligheten är ca 160 per 1000 barn under fem år och den förväntade livslängden när man föds är inte mer än 51 år. Just barnen skulle på ett särskilt sätt komma att betyda mycket för det bestående intrycket från denna resa.

Efter ett par timmars bussresa i alldeles för hög fart i förhållande till vägens skick kom vi lyckligt fram till gränsen. Där möttes jag av ett varmt välkomnande från syskonen Nixon, Evelyn och **Genevar**, deras yngsta dotter.

Tillsammans med chauffören **Peter** hade dom kört de ca 15 milen för att hämta besökaren från Sverige. Resan upp till gränsen hade börjat med det som vi under dessa veckor skulle komma att kalla för "bil-prövningar". Efter 18 km hade bilen strejkat och man fick snabbinkalla chaufför med annat fordon. På vägen hem skulle det så bogseras – med endast en meters lina. Mörkret kom som en vägg och snart såg vi bara handen framför oss i den mycket bristfälliga belysningen från bilen. Jag tackade Gud när vi rullade in i Arusha. Det skulle komma att bli många anledningar att göra detsamma. Trots många

prövningar och motstånd fick vi uppleva dagliga välsignelser i både stort och smått.

Det var nog tur att jag inte riktigt visste hur programmet såg ut för dessa veckor innan jag kom fram. Jag visste att vi skulle besöka en hel rad församlingar, men vad jag inte

väckelser som landet blivit benådat med.

Båda fredagarna var det seminarium för pastorer med efterföljande friluftsmöte på en liten plats som heter Kikatiti, känt för sin välbesökta marknad. Varje tisdag och fredag vallfärdar män-

T.v.: Mont Meru, Tanzanias näst högsta berg, efter Kilimanjaro.
Ovan: Mikael vittnar på ett friluftsmöte i Kikatiti.

räknat med var att här förväntades att man skulle förmedla hälsningar och undervisning på varje plats.

Under 10 dagar, från första fredagen till kommande helg var det ett mycket intensivt tempo. Men Nixon och syskonen i de olika församlingarna var mycket angelägna att få lyssna till vittnesbördet om Guds verk i Sverige.

Detta var också något som Herren lade på mitt hjärta på ett speciellt sätt under hela besöket; förhållandet i Väst i allmänhet och Sverige i synnerhet. Jag behövde knappast komma dit och berätta för dem om situationen i Afrika, för den är de mycket mer förtrogen med än jag någonsin kommer att bli. Vad de däremot uppskattade var att få höra om hur det ser ut på det religiösa, politiska och sociala området i vårt hemland, och varför det har blivit så sekulariserat trots de starka

niskor hit många kilometer från omkringliggande byar för att sälja och köpa. Det är allt från frukt, grönsaker, rotfrukter och andra basvaror såsom majs, ris och kryddor i alla färger, till möbler, kläder, husgeråd, bildelar... ja, allt som över huvud taget går att avyttra fanns att köpa. Det behövde inte alls betyda att det var nytt, utan bara rejält lagat, putsat och uppsnyggt.

Just här i Kikatiti har församlingen ett kontor och denna dag hade man hyrt en liten lokal av en bilskola, där vi samlades. Trots Nixons förmaning att max 30 skulle kunna få plats så kom det mer än 50 bröder från nästan lika många församlingar. Detta första möte med syskonen blev välsignat. Lovsången som fyllde den lilla lokalen gjorde mig helt tillintetgjord. Inte ett instrument, men 50 bröder som sjunger ut sin tacksamhet till himmelns

Gud: "Baba wa mbinguni, hakuna kama wewe... Fader i himmelen, ingen är såsom du är..." Det gick inte att ta miste på hängivenheten i tillbedjan. Här gäller verkligen principen *allt för Jesus!*

Sedan följde ett flertal vittnesbörd av syskon som hade blivit frälsta genom broder Nixons förkunnelse. Det var i byn Sakila det hela började, ett tiotal kilometer norr om Kikatiti. I slutet av 1960-talet blev Nixon frälst och började predika om nödvändigheten att bli född på nytt. Han gick utanför alla kyrkor och samfund och förkunnade:

– Det räcker inte att du är med i någon religiös organisation eller klubb, utan *alla* måste personligen ta ställning till Jesus Kristus, var hans enkla budskap. Det väckte ont blod hos detta religiösa folk. – Vi går sannerligen till våra kyrkor och moskéer varje vecka. Ja, det är verkligen sant, i ett land där mer än 90 procent av befolkningen går för att tillbe sina gudar. Med en tredjedel kristna, en tredjedel muslimer och en tredjedel inhemska religioner, kan man i alla fall inte anklaga dom för att vara sekulariserade.

Vittnesbörden avlöste varandra och alla uttryckte sin tacksamhet för att broder Nixon fortsatte att predika evangelium, trots det massiva motståndet från både kyrka och stat. En av bröderna, **Ibrahim Urio**, kom till tro på Jesus efter att ha lyssnat till förkunnelsen vid ett friluftsmöte just här i Kikatiti. Nu förestår han församlingen i Magadini, den plats vi skulle besöka på söndagen. Hans vittnesbörd kan du läsa på sid. 14.

Vid andra fredagens seminarium i Kikatiti var mitt ämne: *Jesu liknelser om himmelriket*. Jag talade speciellt om liknelsen om senapskornet som blir ett stort träd, samt om kvinnan som blandar in sur-

Foto: Mikael Eliasson

Undervisning i det gröna för barnen och föräldrarna som kommit till inskrivningen i församlingens förskola i Nkwamasunya.

Foto: Mikael Eliasson

Församlingen i Nkwamangasha har vuxit ur lokalen i bakgrunden, och pastor Daniel Mbisi står med Nixon på den nya grunden.

deg i mjölet. Dessa liknelser har använts på ett fruktansvärt sätt i kristenheten, där man brukar Jesu undervisning för sina politiska syften. "Kyrkan ska först genomsyra hela samhället och sedan ska vi utbreda kristendomen över hela jorden genom ett grenverk där himmelens fåglar ska få bygga sina nästen." Den undervisningen är totalt väsensfrämmande för det budskap som Jesus bar fram. Han varnade i dessa liknelser för en utveckling som är direkt förödande för Guds rike.

Den samlade brödraskaran var helt begeistrad: – Detta budskap har vi aldrig hört tidigare av någon förkunnare som besökt oss! Vi skulle ha haft en vecka till! Vi hoppas

det blir fler tillfällen att få höra mera av detta budskap. På detta sätt möttes jag, på plats efter plats, av stor tacksamhet för det budskap som vi blivit förunnade att få höra i församlingen hemma i Sverige.

En dag fick familjen Issangya ett oväntat besök av en broder från Mbeya i södra Tanzania; **Monisi Elingaya**. Mötet med denne Herrens tjänare blev något alldeles speciellt. Eftersom vi båda bodde som gäster hemma hos familjen Issangya blev det gott om tillfällen för samtal efter mötena. Broder Monisi blev mer och mer förundrad över det han fick höra och frågade om allt han kunde komma på om förhål-

landena i väst; församlingen, skolan, arbetet, familjen o.s.v. Han hade exempelvis väldigt svårt att förstå hur man i civiliserade länder i Europa kan döda ofödda barn i tiotusentals. Sådant trodde han bara skedde inom barbariska religioner där man sysslar med människooffer... Om Herren dröjer får vi kanske möta broder Monisi i Sverige. Det skulle i så fall vara första gången han lämnar sitt hemland.

Första söndagen var vi på besök i församlingen i Magadini. Detta är en by med bara ett hundratal invånare och den ligger i ett mycket torrt område, några mil söder om vägen mellan Arusha och

Moshi. Den första som blev frälst här var en gammal mas-sajkvinnu. Även hon fick höra evangelium för första gången i Kikatiti. Hennes vittnesbörd lämnade ingen oberörd i hembyn och snart hade en hel skara kommit till tro.

När vi kom fram var mötet redan igång och sången ljöd långt över byn från den fönsterlösa lokalen. I denna hetta behövde man all tänkbar ventilation. Jag lade direkt märke till att utanför lokalen hade man bundit kreatur av olika slag; bl.a. en massa getter. Några hade till och med tagit med sig sina höns och kalkoner in i lokalen, och dom låg nu bundna under bänkarna där vi satt. Vad skulle detta betyda? Det skulle jag bli

Foto: Mikael Eliasson

En efter en går fram och leder församlingen i lovsång - "Det finns ingen så underbar - ingen som Jesus på millioner!"

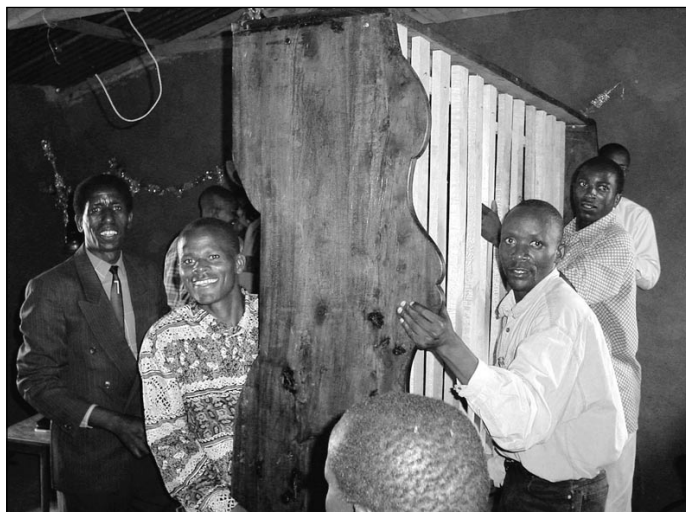

Foto: Mikael Eliasson

"Detta måste vara nytestamentligt offerliv!" Bröderna bär under jubel in en säng, som offrats till församlingen.

Foto: Mikael Eliasson

En myxcket brant grusväg leder upp till byarna runt Mount Meru, utanför Arusha. Bergen med ädelstensgruvor i bakgrunden.

varse senare i mötet.

Det var en upplevelse att tala denna söndag. Aldrig tidigare hade jag väl varit med om ett sånt kacklande under ett förmiddagsmöte, men jag tror inte jag kan minnas att jag varit med om en så välsignad stund. Församlingen bokstavligen sög i sig budskapet med öppna munnar. Ämnet denna dag var *Jesus kommer snart – hur märks det i våra liv?* Hade jag inte haft broder Nixon vid min sida som tolk hade dom förmodligen haft svårt att tro mig när jag berättade om förhållandena i Sverige, exempelvis de nya lagar som stiftas hela tiden för att styra familjerna och förändra samlevnadsformerna; abortlagen, agalagen

och antidiskrimineringslagen o.s.v. När jag sedan berättade hur man undervisar barnen i svenska skolor skrattade hela församlingen gott; det kallas utveckling - evolution - att människan varit en apa! Vi kallar oss upplysta, vi har kommit mycket längre än u-länderna. Eller var det tvärtom?

Sista punkten på mötesprogrammet var offret. Denna dag skulle det göras en särskild insamling till den nya lokalen man börjat bygga. Nu började det röra sig i bänkraderna. Många gick ut för att hämta sina offer, andra plockade fram vad man hade med sig. Plötsligt kommer några bröder in bärande på en stor säng! Man går fram

i lokalen, runt talarstolen och ut igen, under det att hela församlingen sjunger och jublar. Snart börjar jag fatta vad som ska ske med alla djuren och allt annat man haft med sig.

Nu bärs det fram hönor, någon kommer med en kal-kon, en annan med en åsna! Andra ser jag bära fram majs, frukt eller grönsaker. Nixon förklarar för mig att här är det många som inte har några pengar att offra. Då tar man med sig och offerar något av det man använder hemma. Det som sedan inte direkt kan användas i församlingen, säljs på marknaden för att få in medel till olika behov.

Så ser jag att det banas väg för någon som är på väg fram. Det är den gamla massajkvinnan som kommer in med en get. Hon kan knappt gå upprätt, men hon strålar med hela ansiktet då hon överlämnar sitt offer. Lovsången och jublet är nu nästan övermäktigt.

Jag försöker fotografera men det är inte lätt. Framför mina ögon sker något som får mitt hjärta att brista. Detta måste vara nytestamentligt offerliv! Efter mötet frågar jag den gamla system hur hon nu ska klara sig när hon offerat geten. – Jag skulle aldrig vilja gå miste om den Guds välsignelse det är att få offra, svarar hon utan att tveka ett ögonblick.

Denna hälsning skulle bli alldeles för lång om jag skulle ta tid att berätta om alla platser och syskon jag mötte, men några namn vill jag ändå lägga på edra hjärtan för att ni ska vara med i förbön och offer.

Först församlingarna i Sakila med omnejd som driver en bibelskola. Trots mycket små resurser inbjuder man två gånger om året till en 6 månaders träningsskola för att sända ut evangelister till ännu helt onådade områden.

Man har nu nått in i mycket otillgängliga områden, långt inne i Massajland, söder om Arusha- och Meruland där de flesta församlingarna fortfarande finns.

Sedan den unga församlingen i Nkwamasunya. Under hösten 2002 började man att samlas på en otillgänglig plats mellan de stora bergen Meru och Kilimanjaro. När syskonen inbjöd till möten kom det väldigt mycket barn. Först försökte föräldrarna hindra sina barn att gå dit, men sedan man lärt känna denna nya grupp i området lät man barnen gå dit. Detta resulterade i att barnen snart drog med sig föräldrarna. Församlingen möter nu hård förföljelse, med polisanmälningar från både pingstkyrkan och den lutherska kyrkan i området. Detta ser syskonen som en bekräftelse på att man är på rätt väg. Anklagelsen gäller "stöld av medlemmar" från den traditionella kyrkan!

Det blev ett långt avsked av syskonen i Nkwamasunya den andra söndagen. Detta var det sista mötet jag skulle medverka i under mitt besök i Tanzania och pastor **Lazaro Ayo** var angelägen om att få sända en speciell hälsning till syskonen i Sverige. Han vädjade: - *Bed för oss och för det arbete vi fått börja här. Vi är era vänner, och vi kommer också att fortsätta be för er!*

Sedan kom den ene efter den andre fram för att säga farväl; äldstebröderna, församlingstjänarna, förskolelärarna, pastorsfrun osv. Det hela ackompanjerades av församlingens jubel och tårar. Så sjöng hela skaran av barn och vuxna så att jag höll på att smälta bort: "Shangwe na iwe shangwe, Shangwe na iwe shangwe, Tukimaliza kazi Tutavalishwa taji."

"Gläd er alltid, gläd er, Gläd er alltid, gläd er, I himlen vi belönas, Med kronor ska vi krönas." ■

Foto: Genevra Issangya

Efter mötet är det gemenskaps-måltid. En helstekt get överlämnas till den svenska gästen, som sedan delar med sig till församlingen.

Hur många är ni?

Foto: Mikael Eliasson

"Hur många kan vi tänkas vara?" Statistik är inte den viktigaste frågan för Nixon Issangya och Ibrahim Urio, så när frågan ställs plockas papper och penna fram. Resultat? Någonstans mellan 75 och 150 församlingar...

Tidningen Maranata mötte Nixon Issangya och Ibrahim Urio på ett café i Arusha. På frågan om hur många församlingar Africa Mission International i Tanzania omfattar, hade både Nixon och Ibrahim mycket svårt att svara.

-Vi har aldrig räknat hur många vi är, varken medlemmar eller församlingar, svarade Nixon. Vid ett tillfälle i USA fick jag samma fråga. Jag sa då en siffra som jag trodde stämde något så när. Då man sedan skulle presentera vårt arbete märkte jag att man lade till en nolla på slutet. Detta gjorde mig väldigt illa berörd och jag blev bränd i fråga om statistik.

-Den siffra som jag hörde för ett halvår sedan är ca 75 församlingar, men du får fråga Ibrahim som har lite bättre koll eftersom han håller i det administrativa.

-Ja, säger Ibrahim och skrattar, jag tror snarare att det rör sig om ungefär det dubbla. Men vi måste få lite tid på oss att gå igenom område för område där vi har församlingar innan vi kan säga något mer. Vi har faktiskt inte funderat på detta tidigare. ■

Vi ska vara mer än medlemmar

Frid!

Jag heter Ibrahim Urio, är 55 år och har familj med fru och sju barn, sex pojkar och en flicka. Jag blev frälst 1969 genom pastor Nixon Issangyas vittnesbörd. Det var också han som bad för mig. Efter ett år blev jag äldste i församlingen i Sakila.

Pastor Nixon undervisade oss nyfrälsta att vi skulle gå ut och vittna. Så på ganska kort tid nådde vi många platser i Meruland. De områden vi gick och vittnade på var i huvudsak marknadsplatserna, samt från hem till hem.

Varje söndag fortsatte Nixon att undervisa oss. Han sa att vi skulle gå ut i hela Meruland och även nå ut till nya områden. Vid denna tid nådde vi ut även till andra platser bortom Meruland, platser som Monduli, huvudorten i Västmassajland. Vi startade inte många församlingar i början, men många fick höra vittnesbördet om Jesus. Det är detta vi ser resultatet av idag

i dessa områden; ca 150 församlingar.

Det jag personligen är tacksam till Gud för, är att vi fick lära oss att inte bara vara medlemmar, utan att också delta aktivt för att nå ut med budskapet.

Från år 1984 var jag biträdande pastor i församlingen i Sakila, eftersom Nixon ofta var ute och reste. Sedan har jag arbetat i församlingar på olika platser, såsom Poli, Akheri och nu Magadini.

Jag skulle slutligen vilja uttrycka min tacksamhet för pastor Nixons tjänst, inte bara i Tanzania, utan också i andra länder har gjort att han fört med sig budbärare hit till oss, såsom från Maranataförsamlingen i Stockholm och några andra. Det gör att världen känns liten för oss när vi får besökare på detta sätt. Det är ingen distans oss emellan, trots att det är långt mellan Sverige och Tanzania.

Gud välsigne er alla! ■

Vittnesbörd av Ibrahim Urio

Foto: Mikael Eliasson

Soldatens val

Appell av Paulus Eliasson

För länge sedan, i ett land långt härifrån, sa en man några ord, som för oss kristna är mer än kända: "Gå ut i hela världen, och förkunna evangelium..." Ibland undrar man om det var alltför länge sedan, och allt för långt borta som de orden sades.

Den som tagit emot Jesus Kristus som frälsare, utsätts med ens för uppmärksamhet ifrån den andliga världen. Det beror på att en sådan människa kan bli en maktfaktor - en makt att räkna med i den strid som förs på ett helt annat plan än det fysiska. Bibeln säger: "Ikläd er hela Guds vapenrustning" Varför? Det handlar om en andlig kamp.

Ofta då vi betänker Guds plan för våra liv, förs våra tankar i riktningen: "Hur ska jag stå i ett sådant förhållande till Gud att jag får ett tryggt liv?" och bibelstudiet vi för, består ofta i sökande efter Guds beskydd, Guds ekonomiska välsignelser o.s.v. Idag, till exempel, är det som kallas "Jabes bön" mycket populärt; och över alla samfundsgränser når undervisningen om hur vi ska be för att få framgång och lycka, utifrån mannen Jabes bön:

-Jabes ropade till Israels Gud och sade: "O, att du ville välsigna mig och utvidga mitt område och låta din hand vara med mig! O, att du ville göra så att jag slipper olycka och smärta!" Och Gud lät det ske som han bad om. (1 Krön. 4:10)

Det tilltalar. Naturligtvis. "Utvidga mitt område." - ekonomiskt, socialt, psykologiskt...

Perspektivet är galet. Vårt stora problem idag är inte otryggheten, så som det var för Jabes. Vårt problem är slappheten och likgiltigheten. Vi tror att med den nuvarande tillvarons välsignelser ska vi med pompa och ståt ta oss innanför pärleportarna.

Jag tror att den scenen kommer se annorlunda ut... Innan jag stiger in i den härlighet som är min tack vare Jesu blod och försoning, ska jag se ögonen på de människor som jag mötte här på jorden. Och jag frågar mig: Är det anklagande blickar jag möter, eller är det tacksamma ögon? Ska jag bakom mig få höra: "Varför sa du inget? Du visste ju!" eller ska jag få höra: "Tack att du visade mig vägen".

...om väktaren ser svärdet komma och inte blåser i hornet för att varna folket, och svärdet kommer och tar bort någon bland dem, då dör denne genom sin egen missgärning, men hans blod skall jag utkräva av väktarens hand. (Hes 33:6)

Ser du svärdet över vår nation? Är du en varningsklocka, eller fortsätter du att be om välsignelser?

Vår högsta prioritet måste vara Jesu ord: Gå ut i hela världen och förkunna evangelium för allt skapat. Hur ska det ske? Inte genom att i vårt kanske fullspäckade schema klämma in en timmes

evangelisation. Inte heller genom att lyfta sig själv i kragen: "Jag ska berätta för mina vänner att jag faktiskt tror på Jesus." - Det måste börja med en nöd. En nöd för människors frälsning. En nöd för att se grannen, arbetskamraten och främlingen bärgade i de eviga ladorna. Jabes bön borde bytas ut mot Hannahs bön - "Ge mig barn, annars dör jag!"

Sedan måste på detta komma ett försäkelsens beslut. Aposteln räknade allt som var en fördel för honom såsom avskräde, för att få bli funnen i Kristus, få kunskap om honom - och framför allt få del av hans uppståndelses kraft.

-Lid också du som en god Kristi Jesu soldat.

-Ingen soldat är upptagen av bekymmer för sin försörjning. Han vill stå i hans tjänst som har värvat honom. (2 Tim 2:3-4)

Kallad till lidande? Vi är i en strid. Frågan är om vi väljer att dra oss tillbaka, av rädsla eller bekvämlighet, eller om vi tar ett steg till, för att vi måste.

Troshjältarna som historien berättar för oss om - de var inte annorlunda än du och jag. De hade inga egentliga förutsättningar eller talanger. Men de offrade sitt liv på stridsfältets höjder, och det gav resultat.

Låt oss bedja mindre om välsignelse, ty välsignelse ger Gud rikligt och utan förebräelser över sina barn. Vi är välsignade med all den himmelska världens andliga välsignelser.

Men låt oss istället be för vår granne, mannen som går förbi på gatan, änkan, den föräldralöse. Be för Juan eller Sasha i ett annat land, be för din vän som är på väg att förlora greppet i tron. Be om heligt hjältemod.

Och så gå. Jesus kallade, utan andra garantier än "Se, jag är med er alla dagar intill tidens ände." - den garantin gäller, men bara för den som förstår att i himmelen, där blir det mer glädje över en enda syndare som omvänder sig, än över nittionio rättfärdiga som ingen hjälp behöver. ■

Om jag inte hade Jesus skulle det aldrig funka!

Tron i mitt liv betyder väldigt mycket. Om jag inte haft Jesus i mitt liv skulle det aldrig funka.

Tänk att inte ha det hoppet som vi har - då skulle det inte funnits någon mening.

Jesus gör så att man kan älska sina medmänniskor. Han har gett mig så mycket gott så man måste ut till andra

människor och visa vad dom också kan få.

Jag önskar att jag helt och fullt kommer in i Guds plan med mitt liv. Att göra hans vilja - åh, då kan mycket hända. ■

Emelie Jacobsson, 14 år
från uppsats i Pilgrimsskolan

- *Vår vision är*

EN LEVANDE FÖRSAMLING

bestående av rumäner, zigenare, och slaviska folk.

"Här är icke jude eller grek, träl eller fri, rik eller fattig..."

Reportage och foto:
Stina Fridolfsson

I Arad, en stad några kilometer in i Rumänien efter Ungerska gränsen, verkar sedan fem år tillbaka en missionerande trupp från Pilgrimsfolket i Norge. I "landsbyn" som de lagt ner enormt mycket tid, kraft och medel för att skapa människovärdig tillvaro för 250 fattiga, utlämnade människor, börjar ett fint litet samhälle ta form. Nu finns nybyggda och reparerade hus med vatten- och elledningar. Just nu håller man på att färdigställa en rejäl byggnad som inrymmer både skola, förskola och möteslokal. Genom trossyskons offerttjänst och bybornas ivriga hjälp, är den snart invigningsklar. -Det blir en helt ny epok nu, när vi kan börja ha möten där, utbrast Karin Lindroos, en av de unga syskonen i Pilgrimsfolket jublande.

I januari hade jag förmånen få följa med några syskon från Pilgrimsfolket i Oslo ned till Rumänien, närmare bestämt till Arad, där de sedan 1998 börjat bygga upp ett missionsarbete. Föreståndaren och primus motor, **Jan-Egil Hafsahl**, var själv med på resan tillsammans med några av ungdomarna i storfamiljen, samt en rumänsk syster som tillbringat en månad hos församlingen i Oslo. Det var en lång resa, och ganska påfrestande, eftersom man som vanligt körde non-stop. Det betydde två dagar och en natt. Närmare 40 timmar!

När vi hade några mil kvar, och körde genom södra Ungern och närmade oss rumänska gränsen, sa plötsligt Jan

Egil, som satt vid ratten:

-Tänk att det kan finnas en främmande plats på jorden som väcker hemlängtan och glädje, som om det vore ens eget hem och folk! Och så skildrade han hur han ständigt längtar efter dessa vänner i Arad och lever med i deras livssituation. Och hur Pilgrimsfolket fått lagt på sitt hjärta att skapa människovärdiga förhållanden för ett helt litet samhälle, som var hotat att röjas bort och människorna att gå under.

Ett reportage från arbetet i Rumänien, måste börja med att den som varit initiativtagare, ledare och inspiratör först får uttrycka motiveringen till denna oerhörda satsning.

När en handfull människor som driver städfirma i Norge tar initiativ till att köpa en hel by, bygga, reparera och skaffa arbetstillfällen och försörjning åt 250 människor, då måste man få reda på vad som är drivkraften till sådana insatser.

Jag började fråga Jan-Egil hur han definierade begreppet mission, och efter några dagars fåfängt försök att förmå honom att ta tid för att besvara frågan, så kom slutligen tillfället, och svaret kom, genomtänkt och utan pauser:

-Det tog drygt 5.800 år innan befolkningen i världen passerat den första miljarden människor. Den andra miljarden passerades efter ytterligare 130 år. Nu finns snart sex och en halv miljard människor i världen, och antalet växer med ödesdiger fart. Betalda experter rycker ut och försöker säga att det inte kommer att bli så som prognoserna säger. Men i loppet av nästa tjugooårsperiod kommer förmodligen världens befolkning att öka till det dubbla. Det vill säga: sju miljarder på tjugio år. Av dessa föds 85 % i s.k. u-länder. Fattiga länder. I

Jan-Egil Hafsahl, initiativtagare för arbetet i Rumänien:

- Om vi inte blir en missionerande församling, har vi mist vårt existensberättigande och kommer att försvinna i en stilla död. Mission är förnyande och en livgivande andedräkt i församlingslivet.

Foto: Mikael Eliasson

dessa länder är i dagens läge chansen att möta evangelium minimal. Att synliggöra, bygga upp en församling som uttrycker Jesus genom ett levande församlingliv – detta är utmaningen för församlingen.

Befolkningsexplosionen är ett av de tydligaste tidstecken vi har om att Jesus kommer snart. Jesus säger: "såsom det var på Noas tid".

I 1 Mosebok 6 läser vi att människorna begynte föröka sig på jorden. Det var dåtidens befolkningsexplosion, före floden. Vi är inne i tidernas befolkningsexplosion, som bebådar Herrens återkomst. Därför är mission en överlevnadsfråga för församlingen. Om inte församlingen griper tag i de verkliga utmaningarna; detta att befolkningstillväxten ökar procentuellt långt snabbare än antalet människor som anammar frälsningen, om vår egen uppbyggelse blir självändamål, istället för en tvingande nödvändighet för att kunna fortplanta liv, om vi inte griper tag i denna utmaning - då kommer församlingen att dö i sin bekvämlighet.

För oss har detta varit utmaningen: *Om vi inte blir en missionerande församling, har vi mist vårt existens-*

berättigande och kommer att försvinna i en stilla död. Mission är förnyande och en livgivande andedräkt i församlinglivet.

Det började med elva apostlar som evangeliserade hela den då kända världen på ett par generationer. Det måste ha funnits en helt annan målmedvetenhet i arbetet då. "På detta sätt fick hela provinsen Asien..."

Vi sitter inne med alla till buds stående tekniska hjälpmedel, men orkar inte ens med att evangelisera vår granne.

Jesus aktualiserade frågan i vad vi kallar "missionsbefallningen", men missionskallelsen är av långt äldre datum. Herren sade till Abraham: "I dig skola alla släkter på jorden bli välsignade." Abraham representerade *synliggjord tro*. I hans handlingssätt ser vi viljan att lämna sin egen trygghet i det kaldeiska Ur, för att gå in i den kallelse, den väg Gud planerat för våra liv.

Jan Egil gör en andningspaus och fortsätter:

-Detta är också bakgrunden till vårt arbete i Rumänien. Ett land, där kristendom antingen är förbunden med ortodox tradition eller en Amerikasponsrad njutningskultur,

vars främsta kännetecken är gigantkyrkor i miljonklassen, vilka absolut inte kan uppfattas på annat sätt än som hån och förakt mot enorma skaror av fattiga och förtryckta människor. Skaror av människor, som genom sin etniska bakgrund eller sin låga lön är avskärmade från församlingsgemenskapen. Exempelvis finns kyrkor som inte

de av rumäner, zigenare och de olika inslagen av slaviska folk som sins emellan upplever etniska brytningar. En motpol mot dem som klassificerar och värderar sina medmänniskor utifrån olika segregeringar. "Här är icke jude eller grek, träl eller fri, rik eller fattig..."

Rumäner och ungrare hyser vanligen ett väldigt

alls släpper in zigenare.

Förra hösten var det presidentval i Rumänien. Två kandidater stod kvar i den slutliga valrundan. En representant från yttersta vänstern; kommunistpartiet, samt kandidaten från det extrema högerpartiet. Denne gick till val med en slogan att han skulle rensa Rumänien från zigenare. Med förskräckelse konstaterade vi att stora delar av den s.k. "fria kristenheten" gav sin röst åt högerpartiet. Men det rumänska folket mobiliserade. Mannen på gatan, som kanske hela livet kämpat mot kommunismen, röstade på kommunisternas kandidat för att slippa extremhögen.

-Vår vision och dröm är en levande församling, bestående

Här byggs det för en möteslokal och skolsalar i Sântoma.

förakt mot varandra. Endast *församlingen* kan överbrygga dessa motsättningar. Evangelium kan inte ha anseende till personen.

Socialt, humanitärt arbete kan aldrig bli *målet* för ett missionsarbete. Samtidigt går det heller inte förneka, att den sociala biten hör med. Vi kan inte vara likgiltiga för nöden. ("Om någon säger: gå i frid, klä dig varmt...")

Det gäller emellertid att ta sig till vara för att bli utnyttjad, så att missionsarbetet slutar som en filantropisk servicestation. Vi vill fostra i en utjämnande miljö, med människans frälsning som mål. Risker är att vi gör frälsningen endimensionell. Man lägger ofta tyngdpunkten på antingen horisontala eller vertikala aspekter. Det finns en frälsning *till* ett evigt liv. Samtidigt frälsning *från* ett vrångt och avogt släkte. Därför måste bönen bli: "Ske

Karin Lindroos sorterar barnkläder, som ska delas ut bland behövande i Arad och Sântoma. Pilgrimsfolket har köpt in en stor lastbil som används för att köra kläder m.m. från Norge till Rumänien.

din vilja på jorden, såsom i himmelen.”

Detta är församlingen. Himlen måste få ett språkrör på jorden för att uttrycka himmelskt liv och himmelsk vilja.

Efter denna principförklaring och proklamation för missionens sak, fortsatte Jan-Egil att berätta om hur Pilgrimsfolket hösten 1999 köpte den fastighet som kom att bli församlingshemmet i Arad. Det var ett helt nytt hus, men inte färdigbyggt, och därför fick man köpa det till ett mycket förmånligt pris. Syskonen färdigställde huset, byggde bostäder även i det som var tänkt bli garage, och har nu ett tiotal fina bostadsrum i fastigheten.

Ett år senare köpte man ytterligare ett hus, där man tar emot, sorterar och förvarar hjälpsändningar av kläder m.m. och även har ett rejält lager av litteratur.

Samma år kunde Pilgrimsfolket förvärva en lokal centralt i staden. Tanken var att göra i ordning den till möteslokal. Den var ganska ruffig, men nu har de duktiga arbetarna från Pilgrimsfolket i Norge tillsammans med några rumäner som de berett arbetstillfälle, ställt den i ordning. Den är nu värd det dubbla mot vad syskonen betalade för den. Istället för att börja med möten där, har man nu bjudit ut den till försäljning, för att få loss medel att bygga klar skola och möteslokal i Sântoma.

Pilgrimsfolket började sina trevande insatser i Arad med att dela ut kläder åt de fattiga i slummen. Någon tog dem med till ett ännu fattigare område, som hette Sântoma. Jan-Egil berättar:

-Det vi såg där, var chockerande. Vi hade inte kunnat föreställa oss att människor kunde bo i en sådan misär.

Soptippen i Arad sträcker sig över ett stort område. Där bor hundratal människor, som dagligen försöker finna något för frysanter kroppar, hungriga magar och något att bygga bostad av. Pilgrimsfolket åker ofta dit att bistå de utblottade.

Därute bodde c:a 250 människor. Husen tillhörde ett halvstatligt företag, och familjerna hyrde var sitt litet krypin där. När det regnade i Sântoma, fortsatte det att droppa tre dagar efter det att regnet upphört, inne i husen. I de sämsta bostäderna, kunde vattennivån nå fem cm upp på golvet om ovädret höll i sig några dagar. Många lägenheter var utan ström; utan möjlighet till uppvärmning, och möglet kröp upp på väggarna. Dessa skjul, som man knappt vill kalla bostäder, utgjorde för dessa människor i Sântoma deras hem. Naturligtvis ett bättre alternativ än soptippen.

Efter några besök i Sântoma, fick syskonen från Pilgrimsfolket höra att ägarna som uppbar hyra från dem som bodde i Sântoma, var konkursmässiga. Samtliga innevanare i det lilla samhället blev uppsagda till

flyttning. Ett multinationellt företag hade anmält intresse för området, och planerade att riva samtliga hus och bygga en transportterminal där – strategiskt läge, nära gränsen till Ungern. De som bodde i Sântoma hade hoppats på att få köpa ut sina bostäder på avbetalning. Det förslaget blev emellertid omedelbart avvisat av konkursförvaltaren, som insåg att ingen av Sântomas innevanare hade ekonomisk möjlighet till detta.

Pilgrimsfolket hade genom sina besök i Sântoma hunnit lära känna några av människorna där, och kastade sig in i kampen genom en spontan räddningsaktion. Jan-Egil konstaterar:

-Vi ansåg oss inte ha något val. Hur skulle vi kunna tillåta att dessa våra vänner hamnade bland råttor och stank på soptippen? Tanken var outhärdlig.

Och genom ivriga an-

strängningar med mycket slit i städfirman i Oslo och offer från trogna missionsvänner, lyckades Pilgrimsfolket köpa hela området. Jan-Egil inbjöd alla i området till stormöte i leråkern framför skulen, där han förklarade att nu var det Pilgrimsfolket som var hyresvärdar, och att man ämnade göra totalrenovering av husen och ingen skulle bli vräkt. Många var mycket avvaktande och misstänkte att de skulle bli utkastade. Men efterhand som arbetet fortskred, vann den nya hyresvärdens befolkningens förtroende. Pilgrimsfolket köpte in byggnadsmaterial och en del av hyresgästerna som hade möjlighet, anställdes för att tillsammans med Pilgrimsfolket och några fackmän restaurera husen.

-Vi har lagt nya tak på alla hus. Fönster och dörrar har bytts. Gammal puts tas bort och väggarna putsas och

Liliana och Eusebiu Cucu, med den tioårige sonen Gabriel. Då hela deras by skulle säljas, och de själva kastas ut ifrån sitt hem, vände de sig i sin nöd till Gud. Nu har Pilgrimsfolket köpt byn, och deras hus är restaurerat. - Nu är vi glada, fulla av frid! säger Liliana.

målas på nytt. Alla har fått ström. Ingen lägenhet saknar möjlighet till uppvärmning, berättar Jan-Egil.

I grannskapet fanns en skola, men huset såldes till en utländsk investerare som omedelbart sade upp hyresgästerna, vilket innebar att Sântoma blev utan skola. Pilgrimsfolket ryckte då in med ytterligare en räddningsaktion. Man håller just nu på att färdigställa en stor byggnad, som förutom skola och förskola också inkluderar en rejäl samlingslokal.

Pilgrimsfolket gläds åt att snart kunna inbjuda till regelbundna möten där. De har gjort sig kända i området med sina insatser som välvilliga och generösa fastighetsägare. De har delat ut biblar, traktater och i samtal fått vittna om sin tro. När de äntligen kan inbjuda till väckelsemöten, bibelundervisning och gudstjänst, möts de inte av misstänksamma funderingar. De har skapat förutsättningar, liksom Jakob uttrycker i sin epistels andra kapitel:

-Om en broder eller syster inte har kläder och saknar mat för dagen och någon av er säger till dem: "Gå i frid, klä er varmt och ät er mätta", men inte ger dem vad kroppen behöver, vad hjälper det?

-Så är också tron i sig själv död, när den är utan gärningar.

-Nu säger kanske någon: "du har tro." – Ja, men jag har också gärningar. Visa mig din tro utan gärningar, så skall jag visa dig min tro genom mina gärningar. (Jak. 2:15-18)

Eftersom dricksvattnet i Sântoma var mycket dåligt och barnen ideligen blev sjuka av det, beslöt Pilgrimsfolket att borra efter vatten.

-Det var ett stort tacksägel-seämne då vi på 47 meters djup hittade kristallklart och gott dricksvatten. Nu finns flera hundra meter vattenledning nedgrävd i jorden, berättar Jan-Egil.

För att kunna utföra hela

detta renoverings- och uppbyggnadsprojekt, har Pilgrimsfolket genom grundligt forskande i förutsättningarna för att arbeta i landet, etablerat en stiftelse. Den har statens godkännande för social hjälpverksamhet, vilket innebär att man får införa kläder och andra förnödenheter från utlandet.

Man har också etablerat en firma, som får driva kommersiellt företag och anställa landets medborgare. I firmans stadgar står att allt överskott skall användas för att hjälpa det rumänska folket.

-Det var viktigt för oss att betona detta och visa att vi går en annan väg än alla dessa utländska företag som etablerar sig bara för att exploatera billig arbetskraft, förklarar Jan-Egil.

De som är anställda hos Pilgrimsfolket, får normal lön, man betalar arbetsgivaravgifter, pension, osv. Detta ger en trygghet för de anställda, som även får fri hälsovård för hela sin familj, en rättighet som de arbetslösa inte har. Genom företaget kan medel frigöras för vidare investeringar. Närmast är det fråga om att sälja den nyrenoverade lokalen i centrum.

En av familjerna i Sântoma som fått en dräglig tillvaro genom Pilgrimsfolkets insatser, är **Liliana** och **Eusebiu Cucu**, med den tioårige sonen **Gabriel**.

Med vår tolk, traskade vi dit en kall januarikväll. Det var ovanligt mycket snö i år, och den råkalla kylan trängde in genom märm och ben.

Det kändes skönt få komma in i värmen. Järnspisen var fylld med ved som brann och både spis och mur spred en behaglig värme. Vi tog av skorna för att inte dra in snömodd och lera, men på golvet låg flera lager mattor som hindrade golvkylan att tränga igenom. På en liten hylla stod en tavla med ett inramat, broderat bibelord: "Jesus säger: Jag är vägen, sanningen och livet", stod att läsa på rumänska. Det var en julkapp från någon av syskonen i Pilgrimsfolket, fick jag veta. Vi var väntade.

Båda makarna är från Moldavien, men möttes i Arad. Medan Liliana fortfarande gick i skolan, blev de kära i varandra. Han arbetade i tågfabriken. De gifte sig och hyrde hus. Men ägaren sålde huset, och de blev uppsagda. Då fick de flytta till Lilianas

mamma, som hade lägenhet i Sântoma.

När sedan den som ägde byggnaderna i området gick i konkurs, hoppades de att få köpa en lägenhet genom att hela släkten hjälptes åt att betala, men det gick inte. Eusebiu blev allt mera benägen att ta till sprit för att döva ångesten. I sin nöd bad de till Gud.

En dag kom två vita minibussar inkörande i området. Det var Pilgrimsfolket. Familjen Cucu fick tillsammans med de övriga höra att dessa norrmän ville köpa husen, och hindra att de blev avhysta. Det verkade otroligt. Liliana berättar:

-Jag var helt förvirrad. Många var skeptiska och trodde inte det här var sant. Men Jan-Egil skakade hand med alla, och tog reda på hur alla hade det. Nu hade vi fått bönesvar! Då man började reparera vår lägenhet var vi enormt glada. Till och med oväsendet från hammarslagen som dånade till två på natten var som musik!

Familjen hade i sju års tid bott i den värsta misär. Eusebiu beskriver:

-Det värsta med vår tillvaro var att varje dag kanske var den sista i hemmet – nästa dag kunde vi vara utslängda. När vi sedan fick denna hjälp med huset, och började förstå att det var sant, så var känslan helt obeskrivlig. Förr ställde vi kastruller överallt på golvet där det regnade in som värst. Ljuden från skyfallen var som hård rockmusik och känslan som den värsta tortyr kommunisterna använde. När vi efter det att lägenheten var reparerad kunde sitta innan-

Målarfärg och målare har just anlänt till Rumänien - på väg till Sântoma för att bygga upp hemmen för 250 personer.

för fönstren och höra regnets smattrande medan vi såg hur det rann utför rutorna utan att bli blöta själva – det var som att lyssna till Beethoven... Eusebius röst bryts, han gråter av rörelse medan han berättar.

Då tar Liliana vid, och sedan fortsätter de ivrigt tala i munnen på varandra:

-Vi är nu glada, fulla av frid. vi ber för alla vänner i Pilgrimsfolket, som fått Sântoma att fungera.

-Nu har vi hopp för att morgondagen verkligen ska vara en bra dag. Vi är så privilegierade. Vi har båda arbete och är friska.

-Vi skulle önska att vi hade möjlighet att hjälpa andra på samma sätt som vi själva blivit hjälpta, säger Eusebiu. Då rycker Liliana ivrigt in:

-Men vi kan alltid göra något! Vi kan åtminstone ge ett glas vatten till uppmuntran för någon granne!

Monique Muntean, som så vänligt betjänade som tolk vid denna intervju, har i två och ett halvt år varit knuten till Pilgrimsfolket som deras språklärare. Hennes föräldrar är halvt ungrare, och mycket katolska. Under kommunisttiden var det förenat med svåra repressalier att gå till kyrkan, men hon smög i alla fall dit. Monique talar både ungerska och rumänska. Hon har lätt för språk, studerade både engelska och franska, och satsade på att bli fransklärare. Hon gick inte mycket till kyrkan, men bad mycket hemma. Så småningom träffade hon en man som hon gifte sig med och flyttade med honom till Arad. De kom att bli grannar med Pilgrimsfolket.

-När de fick reda på mina språkkunskaper, engagerade de mig som lärare.

Monique var jätteglad. Det har alltid varit viktigt för henne att få personlig kontakt med sina elever. En

av flickorna gav henne Nya Testamentet. När hela gruppen av Pilgrimsfolket åkte hem en period och maken var bortrest till Tyskland kände hon sig ensam. Då tog hon fram Nya Testamentet och började läsa.

-Jag upplevde att orden talade direkt till mig. Nya Testamentet blev som en vän. Jag läste med penna i handen och strök under. Jag läste också om att "älska din nästa såsom dig själv". Jag tyckte att Pilgrimsfolket verkligen praktiserade detta.

Monique fick svåra per-

få komma till Pilgrimsfolket några timmar varje vardag.

-Jag hatade helgerna. Det dröjde så länge innan det blev måndag igen. Jag gick till katolska kyrkan på söndagarna med min man, men själen var inte med. Vi levde ett smutsigt, falskt liv och hade bara läpparnas tro.

Det blev skilsmässa efter bara ett års äktenskap. Monique kunde ha flyttat till sin hemstad, där hon har både föräldrar, hus och säkert arbete. Men hon flyttade till en lägenhet i Arad, för att kunna vara kvar hos Pilgrimsfolket.

Monique Muntean, t.v. sjunger tillsammans med Karin och Einar Lindroos vid ett beök i en församling i Rumänien. Strax innan jul, skrev Monique i en hälsning till Norge: - Nu är det inte längre "er frälsare" - nu kan jag också säga "min frälsare."

sonliga problem, äktenskapet knakade i fogarna och hon var inte frisk. En gång sa hon till Jan-Egil att hon trodde att hon fick lida för sina gamla, onda gränningar.

-Då log Jan-Egil och sa att Jesus inte handlar på det sättet. Det klack till i mig, och jag började fundera över vem Jesus egentligen är.

Eftersom familjeproblem med både svärmor och make växte, var det en balsam att

Efterhand började hon fråga vännerna i Pilgrimsfolket om olika ting som hon läste om i bibeln. Ett nytt liv växte fram, det var liksom en blomma som slog ut.

-När alla från Pilgrimsfolket åkte hem till Norge över jul, insåg jag att utan denna syskongemenskap var mitt liv ingenting. Pilgrimsfolket har blivit min familj!

Monique sände ett julkort till syskonen i Norge, och berättade nu att hon upplevde att deras frälsare också blivit hennes frälsare.

I januari fick så Monique vara med på sitt livs första mötesresa, då vi tillsammans åkte till Bukarest och gästade ett par fria församlingar och bodde hos trossyskon. Hon söp girigt in vittnesbörd och undervisning. Det märktes hur hon njöt av syskongemenskapen:

-Den här resan har gett mig mer än hela mitt liv förut, konstaterade 33-åriga Monique tacksamt. Hon har förlorat vänner pga att hon arbetar hos Pilgrimsfolket och försvarar dem. Många misstänker att dessa norrmän bara är i landet för att exploatera folket. Men Monique vet något annat:

-Nu har jag fått helt andra värderingar i livet. Jag ser hur dessa mina vänner i Pilgrimsfolket går i sina enkla kläder, några få plagg. De skulle kunna köpa nya kläder, men för dem är det viktigare att hjälpa människorna i Sântoma!

Därför kan också Monique nu med iver vara med och sortera och packa kläder för att dela ut bland de föraktade zigenarna. Jesus har gett henne en ny syn på sina medmänniskor.

Arbetet som Pilgrimsfolket utför i Arad har varit uppmärksammat i lokalpressen i Brandbu, där dessa syskon många år verkat och haft hemundervisning med sina barn. Ofta kommer grannar med kläder, möbler och annat som kan vara till nytta i "landsbyn" som de fått höra om. Och den lilla städtruppen i Oslo som outtröttligt kämpar för att frigöra medel till behovets barn, har fått öppna mångas hjärtan till att i någon mån följa deras exempel för att uppleva givandets glädje. ■

Vill du hjälpa?

Arbetet i Rumänien och Tanzania tar gärna emot din gåva på pg.nr.

44 10 05-6

(Maranataförsamlingen)

Ange missionsfältet på talongen.

-Det underlättar verkligen att bo, arbeta och ha möten på samma ställe!

VERONICA VIDÉN, 19, berättar från två veckors besök på missionsfältet i Dominikanska Republiken.

Det var väldigt spännande att se huset som församlingen nyligen köpt, samma hus som jag också själv bott i när jag var liten. Och nog var det sig likt alltid, men mycket finare denna gången eftersom allt var ommålat och bitvis restaurerat. Det är Tomas, en broder i församlingen här i Stockholm, som under en period i vinter varit med och jobbat med detta. Ett riktigt storfamiljshus skulle man kunna kalla det. Där finns utrymmen för bostad, möten och annan önskvärd verksamhet. Det ligger också mycket bra till - bara ett kvarter ifrån La Cañada, det

område där vi har många av församlingens syskon boende och där vi tidigare hade vår möteslokal. Det underlättar verkligen att man kan bo, arbeta och ha möten på samma ställe. I huset bor nu en skara syskon; det är min familj samt Kito och Belkys tillsammans med sonen Melkisedek som är elva år. Belkys och Kito flyttade in i huset i januari månad, och de har med stort engagemang gått in i arbetet. Kito har en stor uppgift då det gäller att samla till bibelundervisning, bönemöten och är väldigt mån om församlandet.

Belkys bedriver bl.a. skolundervisning med en grupp barn i ett av husets större utrymmen där en skolsal är iordningställd. Det handlar om barn som på ett eller annat sätt tidigare inte haft möjlighet att få grundläggande läs-

och skrivinlärning.

Det är mycket barnmöten på gång, dels i missionscentret i Las Palmas, dels också i ett annat område som heter Palave. Vi var med på dem, och man märker att det är väldigt lätt att samla barnen i området. Det kommer alltid massor med barn, och de älskar att sitta ner och sjunga alla sånger de lärt sig om Jesus och att titta på flanellografen medan de får berättat för sig någon händelse ur Bibeln. Detta är enorma möjligheter som ges att ge dem av evangelium, och därför är just arbetet med barnen av mycket stor vikt. Då vi har barnmöten i det andra området, Palave, kommer det också väldigt mycket barn. Varje lördag öppnar Belkys garaget och säljer second-handprylar samt kassetter och en del böcker. Många grannar kommer och antingen köper eller är bara nyfikna och frågar om arbetet. En mycket bra kontaktpunkt med andra ord. En del av dessa grannar har även börjat komma på möten.

En plats vi gärna hade besökt men som vi tyvärr inte hann med under vår korta vistelse var fängelset i Najayo. Där inne bakom murarna finns en troget kämpande församling, och av vad vi hörde så växer den för varje dag.

Många av fångarna i församlingen kan inte läsa, så Comunidad Maranata har en alfabetiseringskurs där som fungerar som så att Berno instruerat fångar som kan läsa hur de i sin tur ska undervisa andra, och vakar över att de har allt det material de behöver för att kunna ge en kontinuerlig undervisning. Samma dag som vi åkte hem från landet hade de en avslutning för åtta elever som nu lärt sig läsa, så Comunidad Maranata hade köpt in åtta biblar som de nu skulle få. De förra eleverna kommer i sin tur sedan att undervisa andra.

Två veckor är inte en lång tid, men det är ändå väldigt många intryck man fått med sig, och det är underbart att se hur Gud leder missionsarbetet i Dominikanska Republiken. Det är många gånger man kanske undrar hur allt kommer att gå, och man får motgång och tappar modet. Men i det långa loppet så kan man sedan se tillbaka och se hur Gud har lett sitt verk framåt. Han är trofast. ■

Det "återerövrade" komunitetshuset. Här finns plats för möten, skola, medicinsk mottagning och boende.

Belkys Rodriguez har barnmöte. Kom ihåg att speciellt be för Belkys och Kito, som axlat ett stort ansvar för arbetet.

I Mästarens fotspår

Text: Arne Björkman

Fredrik August Boltzius var evangelist och helbrägdagörare. Han ägde en klippfast tro på Gud och Ordet och fungerade därför framgångsrikt i helbrägdagörelsens nådegåvor. Med tiden blev han världsberömd. Det kom människor från många länder för att söka hans hjälp, även så långt ifrån som USA och Australien. Och det var människor av alla slag, som sökte upp Boltzius: småbrukare, arbetare, bönder, militärer, finansfolk och kungligheter.

Hemligheten med Boltzius var hans heliga och rättfärdiga liv och hans starka tro på Guds löften. Han inte bara trodde på Gud – han trodde även att Gud är sann. Och han bestormade himlen med bön.

Om man ska skildra F. A. Boltzius liv, är det viktigt att inte endast titta på de många under och helanden, som han utförde under sin verksamma tid som helbrägdagörelsepredikant. Det är lika viktigt – nästan viktigare – att beskriva hur han var till sin personlighet, hur heligt han levde sitt kristna liv och hur han – efter lång lärjungaträning – nådde fram till en bergfast tro på Guds Ord och löften

och på bönenas makt att förändra livssituationer. Boltzius var ingen förnekande nyteolog, inte ens en religiös medelmåtta. Han studerade sin Bibel omsorgsfullt och insåg tidigt i sitt liv vilka krav Herren ställer på dem, som tror på Honom. Det här är någonting som måste påpekas i vår andligt ljumma tid, då man många gånger undrar om de kristna verkligen är frälsta eller om de bara har "ett sken av gudsfruktan".

Fredrik August Boltzius hade inget sken av gudsfruktan. Han var totalt överlåtten till Gud och kunde i timmar befinna sig i bön, innan han smorde människor med olja och bad för deras helande. Idag talas det mycket om tro och trosväckelse. Boltzius ägde TRO i sitt hjärta på allting, som står skrivet i den heliga Skrift. I motsats till vår tids "troshjältar" bortförklarade han inte ett enda bibelställe. Han ville leva ett sant, heligt och helgat liv, i tro på att hela Skriften är ingiven av Gud och nyttig till undervisning på alla områden av livet. Han delade också gärna med sig av sina ägodelar till fattiga och nödlidande. Han hade också en klippfast tro på att Gud svarar på bön. Och det var detta som var hans stora hemlighet. Han läste som det står, trodde som det står och gjorde som det står. Ja, han ägde en enkel och barnslig tro på att Gud hjälper dem, som

anropar Honom i nöd. Ett av de bibelställen han tog fasta på under hela sitt liv är löftet i psalm 50:15 i Psaltaren: "Och åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig."

Moraliskt förfall

Fredrik August Boltzius föddes den 13 maj 1836 på föräldrarnas bondgård i Grava i Värmland. Det landskapet skriver Andres Fryxell om i sin välkända sång: "Ack Värmeland du sköna/ du härliga land/ du krona bland Svea rikes länder!"

I moralisk mening var inte Värmland så vackert på den tiden, och är det inte idag heller. Fem år före Boltzius födelse hade ett prästmöte hållits i Karlstad, då biskop J.J. Hedren – som inte skräddes på orden – hade sagt sanningens ord om värmlänningarnas moraliska tillstånd. Han tvekade inte att nämna synderna vid deras rätta namn. Så här lät det: "Grova djuriska lustar, utsvävningar och lättsinnighet av alla slag, osedlighet, trolöshet, bedrägeri, stöld av nästans ägodelar är bland er tyvärr inte något sällsynt." Och om alkoholbruket sade han: "Den har trängt in i alla samhällsklasser, i alla åldrar. Och det är bedrövande, mina bröder, att konstatera hur den har kunnat tränga sig igenom till själva altarets tjänare."

Förr i tiden fanns det präster och predikanter, som ville och vågade säga hela sanningen. Och Gud sände sanna väckelsekämpar, som i Andens kraft och hänförelse predikade omvändelse från synd, befrielse och pånyttfödelse. En av dem var F. A. Boltzius, som inte bara predikade sanningen utan också med stor framgång bad för sjuka. Boltzius fungerade i helbrägdagörelsens nådegåvor och troligen också i kraftgärningarnas gåva.

Lärjungatiden

Som pojke var Fredrik August Boltzius blyg och tillbakadragen. Han deltog mycket sällan i kamraternas lekar. Men han tyckte om att fiska. Det verkar nästan symboliskt med tanke på hans kommande tjänst som evangelist, människofiskare och helbrägdagörelsepredikant. Han strövade också gärna i skogen – men alltid ensam. Det var som om Gud ville ha honom för sig själv och fostra honom för hans framtida liv. Ute i naturen drogs Fredrik Augusts uppmärksamhet hela tiden uppåt – mot Gud och det himmelska. Han tänkte mycket över de eviga tingen. En bonde i Grava sade om honom: ”Han roade sig inte med de andra ungdomarna utan höll sig för sig själv. Han bad och läste.”

Fredrik August trodde på Gud och ville leva ett fromt och gudfruktigt liv. Men han hade ännu inte blivit pånyttfödd och frälst. Då han planterade fruktträd, brukade han böja sina knän och be om Guds välsignelse över plantorna. Här visade sig hans lilla tro, som sedan skulle växa år efter år. Till en början flinade folk och drev gäck med honom. Men då de till sin stora förvåning fick se förunderliga resultat av hans bön, höll de inne med de hånfulla kommentarerna. De välsignade träden visade nämligen en otrolig fruktbarhet. Nu kom folk och undrade om han också ville be för deras sjuka djur. Det gjorde Fredrik August gärna, och flera gånger hände det att djuren blev friska.

Det berättas om Boltzius, att han var ärlig och sanningskär. Om han hade sagt någonting, som han senare ansåg kunde missförstås, sökte han upp personen och rättade till vad han sagt. Han ville alltid stå i ett rätt förhållande till både Gud och människor. Eftersom han läste sin Bibel, visste han vad som står skrivet.

Den haugianska väckelsen välldes från Norge in i Värmland. Ole Guttormsen och J. Johansen hette två norrmän, som

predikade i Grava-området. Det rörde sig om starka väckelse- och uppbyggelsemöten. Även Boltzius kom att söka sig till de här mötena. Och genom de norska predikanternas förkunnelse skapades en större längtan efter Gud i hans hjärta. Men han blev inte frälst.

Vid den här tiden kände Boltzius sig ensam och deprimerad. Han hade förlorat sitt föräldrahem och upplevde sig övergiven av både Gud och människor.

Journalisten knackade på dörren och frågade:

–Är mannen som botar sjuka hemma?

Boltzius: Nej, han for till himlen på Kristi himmelsfärd, men han kommer tillbaka snart.

Längre fram i livet förstod han, att allt det här ingick i Guds fostran av honom. Han skulle lära sig förståelse för andra människor och formas till ett brukbart käril, som Herren kunde använda sig av.

Redan tidigare hade Boltzius blivit väckt, men han var som sagt fortfarande ofrälst. Han hade försökt leva ett andefyllt liv, men det hade inte lyckats. Han ville uppåt men tyckte att allt gick utför

för honom. Boltzius ansåg att livet inte var värt att leva längre. Flera gånger hade han försökt ta sitt liv, men inte heller det hade lyckats. Han var totalt misslyckad, ansåg han.

I ungefär fem år varade den här perioden av depression och lidande. En dag 1865 orkade han inte längre. Nu måste Gud hjälpa honom. Han kastade sig ner på sina knän, tyngd av synd och skuld, och ropade i stor nöd till Herren om befrielse och frälsning: ”Ska jag, arme syndare, bli arvlös både på jorden och i himlen? Nej, Gud är min far och himlen är mitt arv. Till dig, min Frälsare, tar jag min tillflykt.” Efter bönekampen var plötsligt allt som tyngt honom borta. Han hade blivit befriad och frälst och var nu en ny skapelse i Kristus Jesus. Då det här frälsnings- och förvandlingsundret skedde i Boltzius liv var han 29 år gammal.

En brinnande evangelist

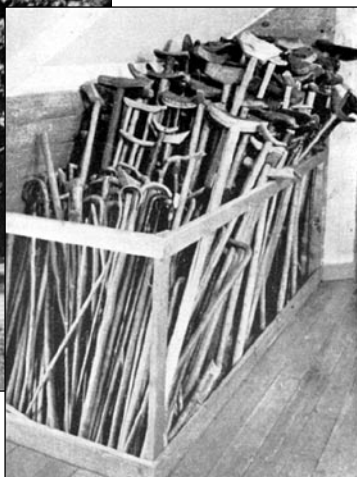
Fylld av frid och glädje skyndade Boltzius sig till sin mor och sin syster för att vittna om det underbara som hade skett i hans liv. Men de ville inte lyssna till honom. De kunde inte förstå det här med frälsning, det räckte väl med att tro på Gud. Men de och andra blev snart överbevisade om att något stort och märkligt hade hänt med honom. Boltzius som förut hade varit nedstämd och ledsen, var nu jublande glad och lycklig. Istället för att grubbla gick han omkring och sjöng ut sin äkta glädje i psalmer och andliga sånger. Och nu läste han även sin Bibel på ett nytt sätt och tackade Gud. Herren öppnade Bibeln för honom. Det han inte hade sett tidigare i Skriften, såg han nu. Det han inte hade förstått förut, fick han nu uppenbarat för sig.

Boltzius fick lära sig att lita på bönenas makt – utan att tvivla. Sin första lärdom fick han som nyfrälst, då han en dag var ute och vaktade får. Han upptäckte då att ett av fåren var borta. Han letade länge efter det – men förgäves. Då böjde han sina knän och bad i barnslig tro Herren om ett omedelbart ingripande. En kort stund efteråt hörde han fåret bräka bakom en buske. Det här var en händelse, som stärkte hans tro på bönenas makt.

Vad Boltzius inte anade då var att framför honom låg tolv år av förberedelse för hans livsgärning som väckelsepredikant med helbrägdagörelsens nådegåvor i funktion. Först måste han gå som elev i Guds skola. Ordet skulle få mogna inom honom, så att han till slut fick en

Fredrik Boltzius hem i Skåre, Värmland, (foto 1959)
dit människor kom från hela världen för att få förbön.
De kvarlämnade kryckorna ger sitt vittnesbörd.

bergfast tro, som kunde befria även de svårast sjuka.

I ungdomsåren hade Boltzius arbetat som dräng på olika gårdar. Men sedan öppnade han egen verksamhet. Han skaffade sig en kärra, som han drog omkring i Värmland med och köpte upp skrot och annat som han kunde avyttra. Det var kanske inte alltid så roligt, men han försörjde sig på det. Dessutom träffade han då många människor och tog alltid tillfället i akt att vittna om Jesus och frälsningen för dem. Boltzius hade nämligen blivit en brinnande evangelist. Under den här tiden lärde han sig stor människokänedom, som sedan kom till nytta i hans tjänst som helbrägdagörare. Men redan på den här tiden sökte han upp sjuka och bad för dem och uppmanade dem att omvända sig från sina synder och börja tro på Jesus Kristus och Guds Ord.

Under sina flitiga studier av Bibeln fäste Boltzius sig vid några speciella verser: "... på de sjuka skall de lägga händerna, och de skall bli friska.", "Är någon av er sjuk? Då skall han kalla till sig församlingens äldste, och de skall bedja över honom och smörja honom med olja i Herrens namn. Bönen, som de beder i tro, skall rädda den sjuke, Herren skall resa honom upp från sjukbädden...", "Bed så skall ni få! Sök så skall ni finna! Klappa på, så skall det öppnas för er!" Boltzius tyckte att de här verserna talade direkt till just honom. Orden brände sig in i hans hjärta.

Under sina långa, slitsamma vandringar med skrotkärran fick Boltzius en gång 1877 ett stort, rejält skavsår på den ena foten. Smärtan plågade honom så svårt, att han skar upp stöveln för att

få lindring. Men det hjälpte inte. I den stunden kom han att tänka på orden i Jakobs brev, där det står att man ska smörja sjuka med olja och be i tro om helande. Han satte sig på en sten vid väggkanten, smorde olja på sin ömma fot och bad en intensiv och kraftfull bön om helbrägdagörelse i Jesu namn. Från det ögonblicket var foten frisk.

Flera år senare upplevde Boltzius helbrägdagörelse ännu en gång. Han var också då ute med skrotkärran. Han berättade så här om det tillfället:

"Predikanten äger helbrägdagörelsens nådegåvor i förvånansvärd grad, något som bestyrks av de många kryckor, käppar och kirurgiska bandage, som de helade lämnat kvar på platsen, där de blivit behandlade."

"Jag var så sjuk, så sjuk. Jag minns att det var i Nyeds socken i Värmland. Jag gick till en tom lada, där jag lade mig. Så sjuk jag var! Och där låg jag och tänkte på tron och Guds stora löften i Skriften. Då utbrast jag: 'Nej, du djävul! Nu tror du att du skall kunna binda mig! Jesus försökte du övervinna, men misslyckades. Luther försökte du övervinna och svärta skriften för när han översatte Bibeln, men han tog bläckhornet och kastade det efter dig. Och mig försöker du övervinna, men det skall inte lyckas. I Jesu namn' sade jag och stod upp, frisk i tron. Så är det att tro på Gud, på hans ord och löften."

Helbrägdagörelsepredikanten

Efter den här händelsen började Boltzius med sin helandeverksamhet, som skulle komma att hjälpa många sjuka människor. Nu ägde han en stark tro.

Boltzius tog Herren på orden och handlade som det står skrivet. Han tillhörde inte de predikanter, som försöker bortförklara Guds Ord. Han läste som det står och trodde som det står och gjorde som det står. Han bad för de sjuka och under inträffade. Han använde sig också av linnedukar, som han smorde med olja och bad över. De här bönedukarna kallades "svettedukar".

Boltzius tog inte lätt på sin tro och helandetjänst. Han levde ett heligt och rättfärdigt liv och uppmanade även andra att göra det. Och han bad mycket för de sjuka han skulle möta nästa dag. Vittnen har berättat att han i timmar kunde gå fram och tillbaka i sitt potatisland vid stugan i Skåre och lyfta upp dem inför Gud. Då han nästa dag träffade dem var det mesta bönearbetet redan utfört. När han bad för en hög bönedukar, som skulle sändas iväg till olika personer, kunde han ligga på knä hela natten och be att de sjuka skulle bli friska. Men så skedde också under och tecken i hans tjänst.

Hösten 1883 kallades Boltzius till Dalarna och Gävle för att predika och be för sjuka. Då var han välkänd i hela Sverige som helbrägdagörare. Det var nu längesedan han hade slutat att handla med skrot. Han hade viktigare uppgifter att utföra för sin Frälsare och Herre. De följande 27 åren hade han fullt upp att göra.

I Dalarna förkunnade Boltzius Guds Ord med kraft och skärpa. Människor ställdes inför avgöranden och en del av dem blev frälsta. Också här kom många sjuka till honom för att få hjälp – och

blev botade. Boltzius förklarade: ”Den som verkligen är plågad av sjukdom söker i sin nöd all slags hjälp. En del söker kloka gummor och dem kan jag inte hjälpa förrän de har insett och erkänt det orätta i sådant.”

Naturligtvis mötte F. A. Boltzius också stort motstånd. Många svenska och utländska tidningar gjorde hätska angrepp mot honom. Och andra motståndare påpekade skadeglatt att inte alla sjuka blev botade av hans förböner. Och det var sant. Ett antal svårt sjuka fick resa hem från Boltzius lika sjuka som de hade kommit. Men fler var de som blev helade.

Första gången Boltzius besökte Stockholm var i maj 1884. Tillströmningen av besökare var mycket stor. Folk kom från hela världen för att söka hans hjälp. Till och med ända från USA och Australien kom hjälpsökande. En av de tidningar som gav Boltzius stor publicitet, var det statskyrkliga organet ”Väktaren”. I nummer 34, år 1884 skrev tidningen: ”Predikanten äger helbrägdagörelsens nådegåvor i förvånansvärd grad, något som bestyrks av de många kryckor, käppar och kirurgiska bandage, som de helade lämnat kvar på platsen, där de blivit behandlade.”

Tro - bara tro

Boltzius menade att tro var en förutsättning för helbrägdagörelse, ett påstående som också styrks av Bibeln. Både förebedjaren och den sjuke måste ha tro på Ordet och Guds kraft att bota. Det hände ibland att Boltzius provade tron hos sina ”patienter”. ”Kan någon av er be Gud om tio kronor eller något annat?” kunde han fråga. Som regel fanns det aldrig någon sådan ”troshjälte” bland de hjälpsökande. Och då brukade Boltzius ge dem en uppsträckning för deras bristande tro.

Själv ägde Boltzius en barnslig tro på Gud. De många löften i Bibeln hade en dominerande plats i hans trosliv. I sina böner för de sjuka brukade han räkna upp den ena bibelboken efter den andra och sade sedan till Gud: ”Alla de löften som står här sänder jag nu upp till dig.”

Den här bönestormen mot himlen gav utslag i form av bönesvar. – Gud har bundit sig vid sina löften, påpekade Boltzius. Alltså kan Han inte komma ifrån vad Han har lovat.

Praktiskt taget alla sorts sjukdomar blev botade hos Boltzius. I tidningarna

kunde folk läsa att blinda fick sin syn, de döva fick hörsel, de förut lama hoppade omkring och de som använt kryckor kunde kasta dem. Under sina besök i Stockholm kallades Boltzius också upp till slottet. Vem han träffade där höll han hemligt, men efter hand läckte det ut, att det var drottningen. Drottning Sofia var en varmt troende kvinna.

Boltzius tog aldrig upp kollekt eller offer i sina möten. Inte heller begärde han ett öre av dem han botade. Han ägde tro för att Gud skulle fylla behoven ändå, och det gjorde Herren i rikt mått. Boltzius motto var: ”För inget har ni fått det, för inget skall ni ge det”. Och han sade om Gud: ”Jag har en utmärkt kassaförvaltare.”

Trots att Boltzius själv var predikant, så hade han svårt för präster och predikanter. Han menade att de predikade så mycket otro. Själv förkunnade han, att människorna måste sätta tro till ALLT, som står skrivet i Bibeln. Nog skulle Boltzius behövs i vår tid, där så mycket bibelförnekelse och otro finns, inte minst hos dem som kallar sig ”troende”.

F. A. Boltzius fick fortsätta att predika tro och be för sjuka människor fram till sin död den 13 juli 1910. Han blev aldrig högmodig och stolt av att han fungerade så framgångsrikt i Andens nådegåvor. Han gav Jesus Kristus hela äran för alla helanden som skedde.

Det berättas att en gång knackade en journalist på dörren till helbrägdagörelsens hem i Skåre. Då Boltzius öppnade, kände journalisten inte igen honom utan frågade:

–Är mannen som botar sjuka hemma?

–Nej, sade Boltzius bistert. Han for till himlen på Kristi Himmelfärds dag, men Han kommer snart tillbaka.

Sedan var det samtalet över, och dörren slogs igen. Boltzius var inte så tillgänglig alla gånger. Han var rak, sann och en aning kärv till sin personlighet, men på samma gång ägde han ett hjärta av guld. Och framför allt, han trodde på Gud och Ordet.

I sitt böneliv var Boltzius intensiv och skiftande. Han bad inga ljumma, rutinmässiga böner. Ibland hade han en våldsam kamp med onda andemakter, och andra gånger låg han i stoftet inför Gud, medan hans innersta genomgick en djup rening.

Ja, sådan var han gudsmannen Fredrik August Boltzius. Det skulle behövas många som han i vår tid. ■

Det komma skall en dag

Melodi: Jag vet en väg som leder

Det komma skall en dag
ja den säkert nära är
Då Jesus hastigt hämtar
dem Honom håller kär.
Ej något här på jorden
jag önskar mer än det:
Jag vill få följa med!
Jag vill få följa med!

All synd från världens början
tog Jesus på sitt kors.
Han dog och han uppväcktes
till himlen för igen.
Han förbereder boning
och bröllopfesten där.
Han väntar på sin brud,
beredd i helig skrud!

Och även om du lever
ett genomsnittligt liv
och sliter hårt för födan,
får sällan tidsfördriv,
så vet att Jesus längtar
att lossa dina ok,
och skriva in ditt namn,
ditt namn i Livets bok!

Men vill du skrivas in där
så säg till Jesus nu:
Du är Guds Son, min Herre,
ur dödens rike väckt.
Ett under sker inom dig,
när Jesus kommer in:
Du har bli'tt född på nytt!
Du har bli'tt född på nytt!

Rolf Wahlgren

Foto: Tommy Jacobsson

Text: Gösta Karlson

Sinande bäckar och flödande källor

Det är väl inte överord att säga, att livet ofta består av paradoxer, d.v.s. motsättningar. Ibland är de uppenbara, men kanske lika ofta skenbara. Så kan det också vara med bibelord. De två sammanhang som vi skall läsa nu är kanske paradoxer, men jag tror att det skall ljusna efterhand som vi tränger in i dem.

Det första bibelstället finns i 1 Kon. 17 och jag föreslår läsaren att börja med den första versen och läsa till den sjunde som lyder:

-Men efter någon tid torkade bäcken ut, därför att det inte regnade i landet.

Det andra gudsordet som kommit till mig finns att läsa i Jes. 12:3 där den välkända versen lyder:

-Och I skolen ösa vatten med fröjd ur frälsningens källor. (1917 års övers.)

Här talas alltså om sinande bäckar å den ena sidan och flödande källor å den andra. Det första, ja det har väl alla människor upplevt någon gång under livet allt under det att flödande källor endast får erfaras av den som har fått möta Gud till frälsning och därför förstår sanningen i sången: "...hämta upp hämta mer ty vatten finnes rikligt än."

Elia han satt vid bäcken Kerit. Vid den här tidpunkten så var det torka i landet. Man hade det väldigt besvärligt. Det var nöd på alla tänkbara vis och man formligen flämtade efter vatten... Men Elia han sitter vid bäcken och där dricker han ur dess friska flöden. Du kan vara övertygad om att den bäcken hade inget gemensamt med vår tids förstörda och fördärvade vattendrag. Här var det rent friskt källvatten. Här satt Elia och drack allt under det att landet i övrigt törstade. Och korparna, ja dom kom med mat

på morgonen och ny föda på aftonen. Han hade det gott Elia, där han satt vid bäcken. Men så hände det något om vilket vi läser 1 Kon. 17:7. Vad var det som inträffade? Jo, efter någon tid sinade eller som det står "torkade bäcken ut" därför att det inte regnade i landet.

Det finns i dag många människor som upplever detta, att livets olika flöden sinar, bäckarna torkar ut. Låt mig bara nämna några ting i sammanhanget som kan ligga människolivet ganska nära.

En del kan bittert få erfara hur *popularitetens bäck* sinar. Ja, men kanske någon tänker, det berör ju inte oss som frälsta människor. Nej, det är nog sant. Men det finns exempel på statsmän, filmstjärnor, popidoler som har stått i rampljuset, som har varit omåttligt populära. Man har haft folks gunst, men tiden har gått och man har blivit bortglömd och andra har trängt sig fram och fått mängdens bifall. Det har i sin tur fört med sig bitterhet och det finns exempel på då man i den ställningen inte har orkat med riktigt. Man stod i rampljuset, men man blev bortglömd.

År 1975 begravdes en av vår tid allra främsta kulturpersonligheter genom alla tider. Jag hade förmånen att vara något bekant med **Inga Tidblad** ett trettiotal år tillbaka åldersskillnaden till trots. Man intervjuade den stora stjärnan i en tidning och rubriken på artikeln var: "*Jag tror att jag är bortglömd av alla människor.*" Någon eller några veckor senare så fick jag brev från Inga Tidblad och då skrev hon något som jag tyckte var mycket värre: "...*Jag tror att Gud har glömt mig.*"

Fru Tidblads motsvarighet - om uttrycket tillåts - i Danmark var den

stora skådespelerskan **Anna Larssen Björner**. Hon var inte bara firad i sitt hemland utan ut över hela världen. Hon gjorde ofta samma roller som vår svenska aktris. Men så en dag mötte Anna Larssen Björner JESUS till frälsning. Hon blev så radikalt frälst, att hon bröt med allt det gamla och så blev hon och hennes man ledare för en pingstriktning i landet. Den välsignelse hennes liv sedan blev till skall endast evigheten ge besked om. (Red. Stina Fridolfsson skrev en utmärkt artikel om henne i tidningen *Midnattsropet* nr. 3-96)

År 1949 gav Halls Förlag i Jönköping ut hennes självbiografi med förord av **Eric Wärenstam**. Den boken, *Teater och Tempel* gav jag Inga Tidblad och jag skall väl aldrig glömma den tacksamhet hon visade mig den gången. Nu vet jag inte hur mycket som nådde fram s.a.s. av vår korrespondens och av bokens budskap. Jag hoppas bara att något av ljus och gudsgemenskap blev följden. Men vad jag tänkte på just i detta sammanhang var detta att vara firad, i popularitetens rampljus, men *glömd* och till slut bara mull och aska.

Kanske att vi skall beröra något som kanske mera gäller oss som tror och vill verka för Guds rikssak på vår jord. Kom då att tänka på hur verksamhetsbäcken kan sina... Det är väl inte överord att säga, att den faktiskt gör så i denna det stora avfallets tid?

Låt det vara sagt, församlingens uppgift är att arbeta för människors eviga väl. Det enda som över huvud motiverar en församling är själavinnande. Men då är också första förutsättningen att *församlingen själv* följer mönsterbilden sådan

den är tecknad i Nya Testamentet. Någon skrev i den s.k. kristna rikstidningen att man kan ta bort allt utom evangelierna, alltså Paulii brev och de andra. Då begriper man inte alls vad det egentligen är fråga om. Där är ju församlingsbilden tecknad. Det har bedits om väckelse i årtionden i vårt land. Är det den ogudaktiga världen som är problemet? Visst är dekadensen på snart alla områden i samhället orsaken. Men det verkligt stora hindret, det mina vänner, det ligger hos dem som skulle föra verket vidare, men som helt missat urtanken med kristet församling-liv - på nästan alla områden.

Under en bönesamling i ett hem kom en pingstpredikant av den gamla stammen att säga några ord. Han framhöll hur nödvändigt det är att vi helgar oss i denna sena tid. Han menade, att våra församlingar tillåter nästan vad som helst av sådant som var en omöjlighet för bara några decennier sedan.

En syster i den yngre medelåldern replikerade då att *"...man får inte bli fariseisk eller för andlig eller något ditåt."*

Vad som formligen skakade mig då jag funderade på detta, ja det är väl inte själva händelsen som sådan utan den tendens som nästan helt tagit över inom den kristna sektorn. En som mycket tidigt såg detta, ja det var pionjären **Arne Imsen**. Såhär i efterhand är jag för min del förvånad över den klarsyn han hade och hur långt före oss andra han var också i detta stycke. Nu ser vi det han profetiskt såg redan då. Självt ser jag det på mina resor i olika församlingar i landet. Dagsituationen i sammanhanget gör att den andliga kampen blir oerhörd.

I yngre dagar verkade jag som rese-evangelist. Under somrarna kunde jag ha 12 - 14 tältveckor i sträck. Vintertid hade jag kampanjer i kyrkor och kapell och då visste vi också vad väckelse var. Men vi visste något mer: Vi var väl förtrogna med **DEN ANDLIGA KAMPEN**! Skulle själar komma loss så gällde det att formligen bryta loss dem i andevärlden. Andlig kamp dag och natt... *Men den kamp vi utkämpar nu - inför en bibel-vecka eller mötesserie, ja den går inte att tala om på samma dag...* Paulus säger att han lider döden var dag. Det är i ett nötskal vad saken gäller. Förmodligen är det bara en tidsfråga hur länge man skall orka - mentalt och fysiskt.

JESUS har vunnit en fullkomlig seger. AMEN! Likaväl är det så, att den kamp,

vi Hans efterföljare har att utkämpa, det är inte en kamp mot kött och blod utan en kamp mot ondskans härar i himlarymderna. Segern är vår MEN den har sina absoluta förutsättningar. Man kan inte som kristen eller som församling tillåta sig vad som helst. Den gamle predikanten hade rätt.

Striden är fruktansvärd och den mänskiska som inte har allt klart i sitt liv, ja den människan dukar under i stridens hetta - obönhörligt. Bibeln talar om helgelse och det gäller alla åldrar. Omoral på livets olika områden står hindrande i vägen om man vill vinna själar för Gud. Man kan inte som ungdomsteam resa runt i Europa och "evangelisera" om man har ett samboende mellan könen vilket skett och sker. Lewi Pethrus berättar att man spred ett rykte om honom att han hade en kvinna med sig på en långväga missionsresa. Hans resesällskap den gången var ägghandlare Johansson från Östermalm i Stockholm. Men bara tanken var helt väsensfrämmande. Jag skrev "var" för så är det inte nu. En annan "sångerska" får runt i bygderna och sjunger "gospel" fast jag personligen undrar om hon vet vad gospel är. Det sångsättet har lite att göra med sydstaternas rena längtan efter Gud uttryckt i sång. Skall inte tala om vad som begärs för framträdandena i små kämpande församlingar. Listan kan göras lång. Ungdomsmöten i konferenser där man i ena tältet har bibelstudier, som de unga sannerligen borde höra och i det andra tältet hårdrock med ljuseffekter och rökbomber.

Om vi nu återvänder till Elia, så hade han det väldigt gott i ett land som i övrigt led nöd. Men plötsligt tar allt slut för honom... Varför? Det fanns en orsak. *"Därför att det inte regnade i landet."*

Ni vet säkert att man numera kan få regn på konstgjord väg. Visserligen bara lokalt, men ändå. Undrar om någon av mina läsare har sett någon av de där stora fina s.k. vattenorglarna som finns i andra länder. Man ser en kaskad av vatten i alla tänkbara färger, ett skådespel för ögat. Men det är inget liv i detta. Det är frambringat med mänskliga medel - elektricitet o.s.v. Överfört i andlig bemärkelse så kan man inte skapa en väckelse eller förnyelse.

Hur väl minns jag inte 50 - 60-talets evangelistveckor i Jönköping. Det var pingst i lägret. Filadelfia i den staden blev ett centrum för väckelsen både åt norr och söder. Självt var jag pastor på

en mindre ort söder om Jönköping. På några månader bad vi med ett 25-tal vänner till frälsning. Det här var i början på 1950-talet.

Framför mig har jag ett referat från en smålandstidning om just aktiviteter i Smålandsmetropolen som en gång kallades Smålands Jerusalem. Rubriken lyder: *"Punkt får unga att köa till kyrkan."* Med långa nattnöten skall man visa vad "kyrkan står för." En av de s.k. punkterna är: "...ren skär humor med eller utan budskap och tanken är endast att roa publiken." Programmet består av "sketcher men även inslag av diverse spexigheter."

Vidare: "Men det är ingen blygsam och snäll komik det handlar om. Nej tvärtom, humorn kan t.o.m. vara abrupt - väldigt sjuk, och man driver med sina egna de frikyrkliga." Här talas också om dokusåpa... Är det möjligt att man tror att man på detta sätt skall skapa väckelse bland ungdom? Det kanske inte alls är kyrkans intentioner... Det är andra tider - källan har sinat.

Men Gud vare lov, **ännu går det an att få ösa vatten med fröjd ur frälsningens källa - HALLELUJA!** Det var ju så vi läste i texten i Jes. 12:3. Personligen är jag djupt tacksam över det som så markant kännetecknar Maranataväckelsen från första stund. Glädje liv och övernog har alltid varit ett signum för det här folket.

Guds trofasthet är en källa som aldrig sinar. Den källan flödar i alla livets skiften. Om man får nåd att lära känna Gud, ja först då förstår man att Han är trofast. Det hebreiska ordet Jahvé betyder att Han är lojal mot sig själv, mot Sitt förbund.

Välsignelsens källa flödar ständigt. Inget i denna världen kan ersätta Guds välsignelse. Pengar, rikedom och ära väger lätt emot Guds välsignelse över liv och gärning.

Den Evige är också den personifierade kärleken. Han inte bara älskar Sitt skapade verk, Han är KÄRLEKEN.

Bibelordet är en ständig källa till frälsning och förnyelse. Tänk att vi ännu får ha Guds Ord ibland oss. Vem vet hur länge?

Min vän, "Har krukan du tömt under färdens och allt vad du ägt givit ut. O, kom till den levande källan, den flödar då andra tar slut." ■

Men det var inte Jesus...

- Har du hört talas om Jesus?
- Vet du vem han är?

Appell av Emanuel Johansson

Om du frågar en människa "Har du hört talas om Jesus?" så får man många olika svar.

En del säger:

-Var det inte han som ordnade de där korstågen där man dödade tusentals människor för att genom krigsmakt tvinga människor anta hans religion. Jag har hört talas om det där och vill inte ha med Jesus att göra.

Det där var inte alls Jesus.

-Jesus, var det inte han som startade en religion som massor av människor på jorden tror på, och som skapat så mycket problem i världshistorien. Nej, det där vill jag inte ha med att göra.

Nej, det var inte heller Jesus.

-Jag var med i en församling en gång, och människorna behandlade mig så fruktansvärt illa. Jag vill inte ha med den där Jesus att göra.

Men det var inte heller Jesus.

-Jag har minsann sett hur kristna lever. Det finns sådana som säger att de är kristna, och så lever de ett dubbelliv. De är falska rakt igenom. Jag vill inte ha med den där Jesus att göra.

Men det var inte Jesus.

Ibland kan man nästan tycka synd om Jesus; att han ska få stå för så mycket som han egentligen inte alls har med att göra.

Har du hört talas om Jesus? Du kan fundera på varifrån du fått din uppfattning om vem Jesus är.

I bibeln talas om en man som också hört talas om Jesus. Han kanske inte

trodde riktigt på det han hört; han ville själv ta reda på vad som var sant.

-Vem är denne Jesus som alla går och pratar så mycket om?

- Jesus kom därefter in i Jeriko och vandrade genom staden. Och se, där fanns en man som hette Sackeus och var förman vid tullen, och han var rik. Han ville se vem Jesus var men kunde inte för folkskarans skull, ty han var liten till växten.

- Då sprang han i förväg och klättrade upp i ett mulbärsfikonsträd för att kunna se honom, eftersom Jesus skulle komma den vägen." (Luk. 19:1-4)

Den här mannen visste vad han skulle göra. Han ville ta reda på vem Jesus var, och nöjde sig inte med rykten han hört, utan ordnade det på ett väldigt bra sätt. Han sprang i förväg, och klättrade upp i ett träd för att han skulle kunna få se vem Jesus var.

Så kanske du också vill göra. Du nöjer dig inte med att ta för givet det som människor säger, utan du vill själv ta reda på vem han är, denne Jesus.

Sackeus klättrade upp i ett träd, för han ville se Jesus. Han fick se en folkskara som kom förbi, det kanske var ganska stimmigt i samlingen. Några kanske bråkade med varandra, det var en brokig skara som gick förbi där. Om de hade gått förbi och Sackeus suttit kvar i sitt träd, så kanske han hade tänkt: Det där var alldeles för rörigt, det där vill jag inte ha med att göra. Jag går hem till mig istället. Trots allt har jag det ganska väl beställt

hemma hos mig.

Det finns många olika "träd" vi kan klättra upp i för att få reda på vem Jesus är. Vi tycker att vi går riktigt tillväga när vi bildar oss en egen uppfattning om vem denne Jesus är.

Du kanske vill se Jesus, du kanske har gått till någon kyrka där det står en präst i fin skrud. Men det räcker inte. Jesus är något helt annat än vad ryktena säger och vad vi kan se med våra ögon. Jag skulle önska att vi var och en fick se vem Jesus verkligen är. Att vi inte bara hör talas om honom och ser honom på avstånd, utan att vi får möta honom, se den verkliga Konungen, se Jesus, vem han är och vad han kan göra.

När Jesus kom förbi det där trädet, visste han att Sackeus satt där. Jesus ropade: "Sackeus, kom ned, för idag vill jag gästa i ditt hus". Jesus ville möta Sackeus. Jesus ville att Sackeus skulle få reda på vem han verkligen var.

Sackeus var förman för tulltjänstemännen i den här staden. Han hade inte så gott rykte bland folk i allmänhet. Tullmännen tog ofta för mycket ut i skatter och tull, de brukade göra sig rikedomar på oärliga sätt. Sackeus hade kanske utnyttjat människorna och hade förmodligen mer än en gång ifrågasatt sin egen ställning och sin rikedom. Han visste att han inte levde rätt.

Det finns nog många i vår tid som har en bra ställning i samhället. Du kanske har jobbat dig upp i karriären, men du vet lika väl som jag att vårt samhälle är

ganska genomruttet. Vi i västvärlden har gjort oss rika på människors nöd. Vi ger en krona med ena handen och tar fem kronor med den andra, vilket får som resultat att människor i andra världsdelar lider nöd. De har många gånger inte tillräckligt med mat för dagen.

En del tycker att vi har för många invandrare i vårt land. Om vi kunde börja med att dela maten rättvist, så att vi inte åter upp maten för andra folk, kanske de skulle klara sig bättre i hemländerna. Så länge vi roffar åt oss deras mat har de all rätt att komma hit och äta av det vi kallar för vårt.

Samhället vi lever i är genomruttet; ingenting att satsa på och göra sig rik på i den här världen. Men Jesus vill komma till oss. Han vill gästa i vårt hem, han vill att det ska ske en storstädning ibland oss. Han vill att vi ska få se vem den verkliga Jesus är och möta honom. Det mötet får konsekvenser i vårt liv.

Sackeus fick se Jesus, han fick möta den verkliga Frälsaren och det fick konsekvenser i hans liv. Denne Jesus var inte en person som kom och tvingade sig på honom och ställde en massa höga krav som han inte kunde uppfylla.

Du kanske har en uppfattning om att Jesus är den som kommer och ställer en massa höga krav som ingen människa i världen klarar av. Nej, Jesus vill gästa i ditt hus, han vill bli din vän, och, det största av allt: Jesus är den ende som kan förlåta synder. Han har makt att förlåta synder, och åt alla dem som tar emot honom ger han makt att bli Guds barn.

Träng dig fram till Jesus, för Jesus står med öppna armar och väntar på dig. Han vill gästa i ditt hus idag, så du får se vem den verkliga Jesus är. Inte den Jesus som ryktena talar om, en fruktansvärd person eller en god historisk personlighet. Jesus, den levande Frälsaren vill möta dig idag.

Det finns i bibeln, Jesajas 53:e kapitel, en underbar beskrivning om vem Jesus är och med vem vi har att göra. När vi läser den beskrivningen tror jag att mycket av det vi har hört om Jesus, mycket av det vi associerar till och som inte har att göra med Frälsaren Jesus Kristus försvinner:

Det här är Jesus; den Jesus som vi måste ta ställning till. Han vill möta dig, bli din bästa vän. Han vill bli din Frälsare, han, den ende som har makt att förlåta synder. ■

En milstolpe för missionsarbetet i Litauen!

Diana Floria döps av Tage Johansson i en bassäng på ett hotell i Klaipeda.

Emanuel Johansson har varit tillsammans med **Igor** och **Natasha Serov** och några andra vänner i Litauen under en längre tid. För några veckor sedan nåddes en milstolpe - det första dopet i Litauen. Det var **Diana Floria**, en syster till Igor, som döptes av **Tage Johansson** i en bassäng de fått låna på ett hotell.

Roger Lindroos var med, och skrev ett e-postmeddelande och berättade vad som skedde de andra dagarna han och Tage var där:

-Vi besökte våra hemlösa vänner, vittnade en del och lämnade mat och förnödenheter. Vi bad för en äldre kvinna som hade problem med benet. En annan frågade om dopet. Vi måste fortsätta att bedja för dessa, och hur vi ska kunna hjälpa dem. När vi kom dit ett par dagar senare var alla onyktra och det var svårt att få kontakt med dem. Man förstår ju att Djävulen vill hindra att människor tar steget att bli frälsta, men vi har ett motvapen, och det är bön.

- Innan Tage och jag åkte till båten tisdagkväll, kom två ofrälsta unga män som var med på dopet och ville ta adjö. Då fick vi bedja tillsammans med dem medan de böjde knä.

Den ene svarade på frågan när vi inbjöd till förbön: "Såklart att vi vill!" Det var den bästa avslutning på vistelsen vi kunde få! ■

"Vem trodde vår predikan, för vem var Herrens arm uppenbarad?

Som en späd planta sköt han upp inför honom, som ett rotskott ur torr jord. Han hade varken skönhet eller majestät. När vi såg honom var hans utseende inte tilldragande.

Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande, lik en som man skyler ansiktet för, så föraktad att vi räknade honom för intet.

Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi höll honom för att vara hemsökt, slagen av Gud och pinad.

Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade.

Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg, men all vår skuld lade Herren på honom.

Han blev misshandlad, men han ödmjukade sig och öppnade inte sin mun. Lik ett lamm som förs bort till att slaktas, lik

ett får som är tyst inför dem som klipper det, så öppnade han inte sin mun.

Genom våld och dom blev han borttagen. Vem i hans släkte besinnar att när han rycktes bort från de levandes land, blev han plågad på grund av mitt folks överträdelse?

Bland de ogudaktiga fick han sin grav, men hos en rik var han i sin död, ty han hade ingen orätt gjort, och svek fanns inte i hans mun.

Det var Herrens vilja att slå honom och låta honom lida. När du gör hans liv till ett skuldoffer, får han se avkomlingar och leva länge, och Herrens vilja skall ha framgång genom honom.

Genom den vedermöda hans själ har utstått får han se och bli tillfreds. Genom sin kunskap förklarar min rättfärdige tjänare de många rättfärdiga, och deras skulder är det han som bär.

Därför skall jag ge honom de många som hans del, och de starka skall han få som byte, eftersom han utgav sitt liv i döden och blev räknad bland förbrytare, han som bar de mångas synd och trädde in i överträdarnas ställe." (Jesaja 53)

$\frac{1}{2}$ landningsbana
från Bromma flyg!

Budget **345:-** inkl frukost
Enkel **625:-** inkl frukost
Dubbel **755:-** inkl frukost

Bällstav. 100, Bromma (vid grind B)

08-627 55 55

-För prisets och miljöns skull!

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

**Arlanda-
Sthlm
350:-**

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

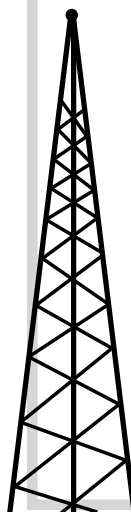
Månd-fred 8:00-8:30
Lörd & sönd 8:00-9:00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Ett urval bibelstudier och predikningar

Möteskassetter 20:-/st (väckelsemöten är ofta två kass.)

Robin Widén:

- ☐ 030104 kl 11.00
Guds vilja är församlingen
- ☐ 030125 kl 19.00
Skapad för Gud

Hans Lindelöw:

- ☐ 030103 kl 19.00
Vad ska vi göra med Jesus?
- ☐ 030106 kl 11.00 *Guds ark*
- ☐ 030114 kl 19.00
Hur förvaltar vi Ordet?
- ☐ 030225 kl 19.00
Att vara i Guds hand

Tage Johansson:

- ☐ 030105 kl 15.00
Korset som utgångspunkt
- ☐ 030121 kl 19.00 *Gideon*
- ☐ 030211 kl 19.00
Guds medarbetare
- ☐ 030225 kl 12.00 *Guds rike*

Kjell Roos:

- ☐ 030309 kl 11.00
Budskapet får inte tystna!

Mikael Eliasson:

- ☐ 030104 kl 18.00
Ge oss maranata-tonen åter!
- ☐ 030325 kl 19.00 *Värnplikt!*

Gunno Andersson:

- ☐ 030105 kl 11.00
Församlingen - Kristi kropp

Paulus Eliasson:

- ☐ 030119 kl 11.00 *En apostels kamp*
- ☐ 030202 kl 11.00
Endrätting omsorg om varandra
- ☐ 030204 kl 12.00 *Herrens namn*
- ☐ **Missionsmöte** 030301 kl 19.00
"Spar icke" Hälsning fr Litauen och Dominikanska Republiken. Tomas Eliasson, Stina Fridolfsson. Tage Johansson leder.
- ☐ **Väckelsemöte** 030223 kl 18.00
"Det finns ingen så underbar som Jesus" Isabell Fyrberg, Arne Björkman Majken Jakobsson, Verner Eriksen m.fl. Mikael Eliasson leder.

Böcker & musik

Böcker av Arne Imsen:

- ☐ Reward Babylon (39:-)
- ☐ Tid att vakna (39:-)
- ☐ I världen men icke av världen (39:-)
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)

Nedanstående böcker: 50:-

- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

- ☐ Tillbaka till ursprunget
- ☐ Maktkamp
- ☐ Möte med det övernaturliga
- ☐ Herrens tillkommelse
- ☐ Särilaregn (110:-)
684 andliga sånger

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Jesus kommer (CD 90:-)
- ☐ Vi har glada bud ☐ (CD 90:-)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt fräst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Jesus förlöste min själ!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
- ☐ Sjung en hallelujasång!
Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöw*
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*
- ☐ He's all I need! *Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.*

Alla kassetter 30:-/st

Nyhet!

**"Vedergäll
Babylon"
nu på
engelska!**

39:-

Adress

Alla priser är exkl. porto.

Beställning enl. nedanstående:

Adress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83 **Fax:** 08-98 21 39

E-post: bmc@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

Pg.nr: 495 46 24-5

Tillbaka till ursprunget
av Gösta Karlson
Pris: 59:-

Maktkamp
av Stig Andreasson
Pris: 59:-

Möte med det övernaturliga
av Stig Andreasson
Pris: 59:-

Herrens tillkommelse
av C. H. Macintosh
Pris: 49:-

Spar inte!

Utvidga platsen för
din boning, spänn ut
tältdukarna som du bor
inunder och spar inte.
Förläng dina tältlinor
och gör dina tältpluggar
starka.

Ty du skall utbreda dig
både åt höger och åt
vänster. Dina avkomlingar
skall ta hedningars länder
i besittning och på nytt
befolka ödelagda städer.

Jes 54:2~3